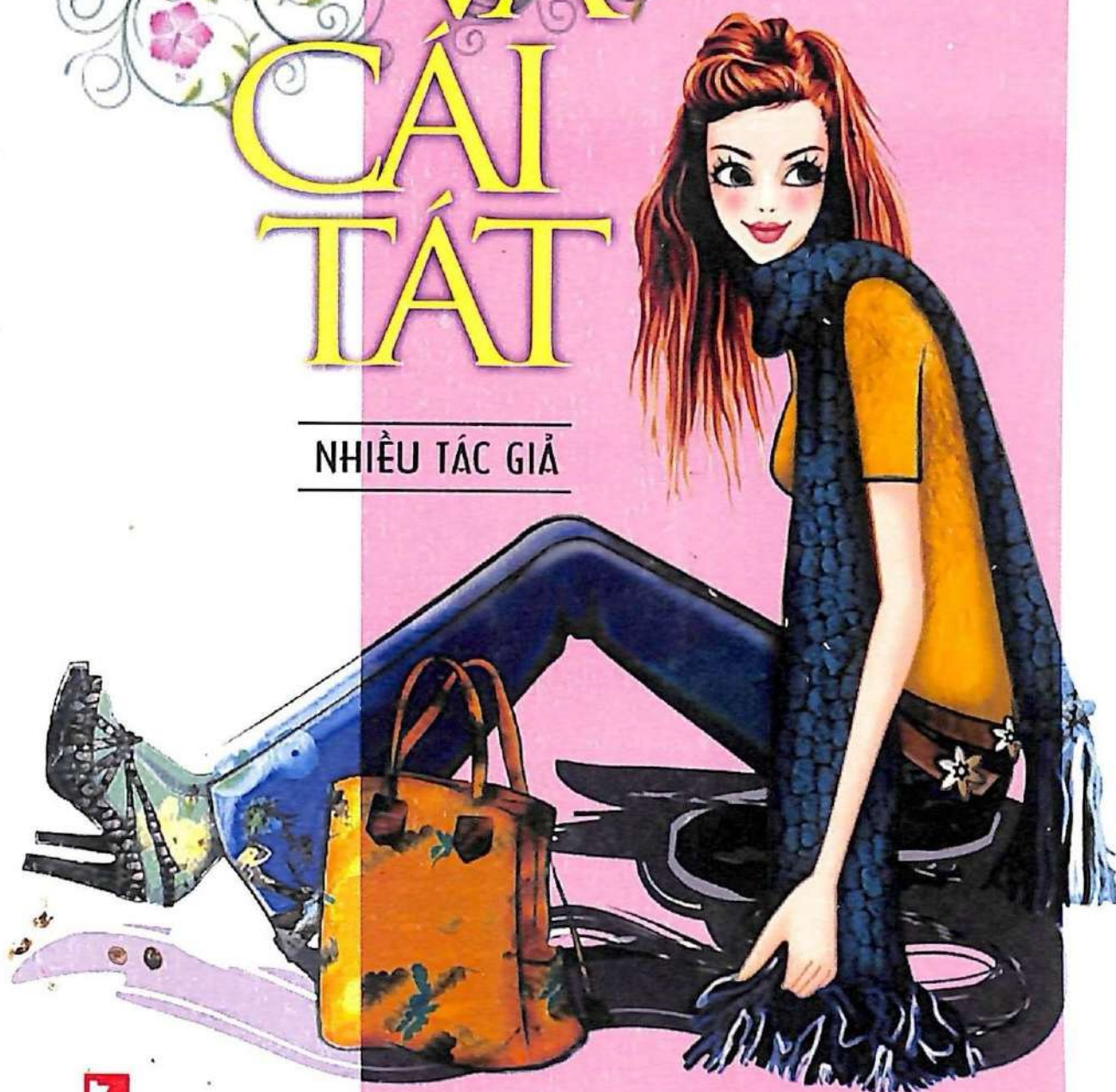

TỦ SÁCH
CHUYỆN NGƯỜI ĐANG YÊU

NU HÒN VÀ CÁI TÁT

NHIỀU TÁC GIẢ

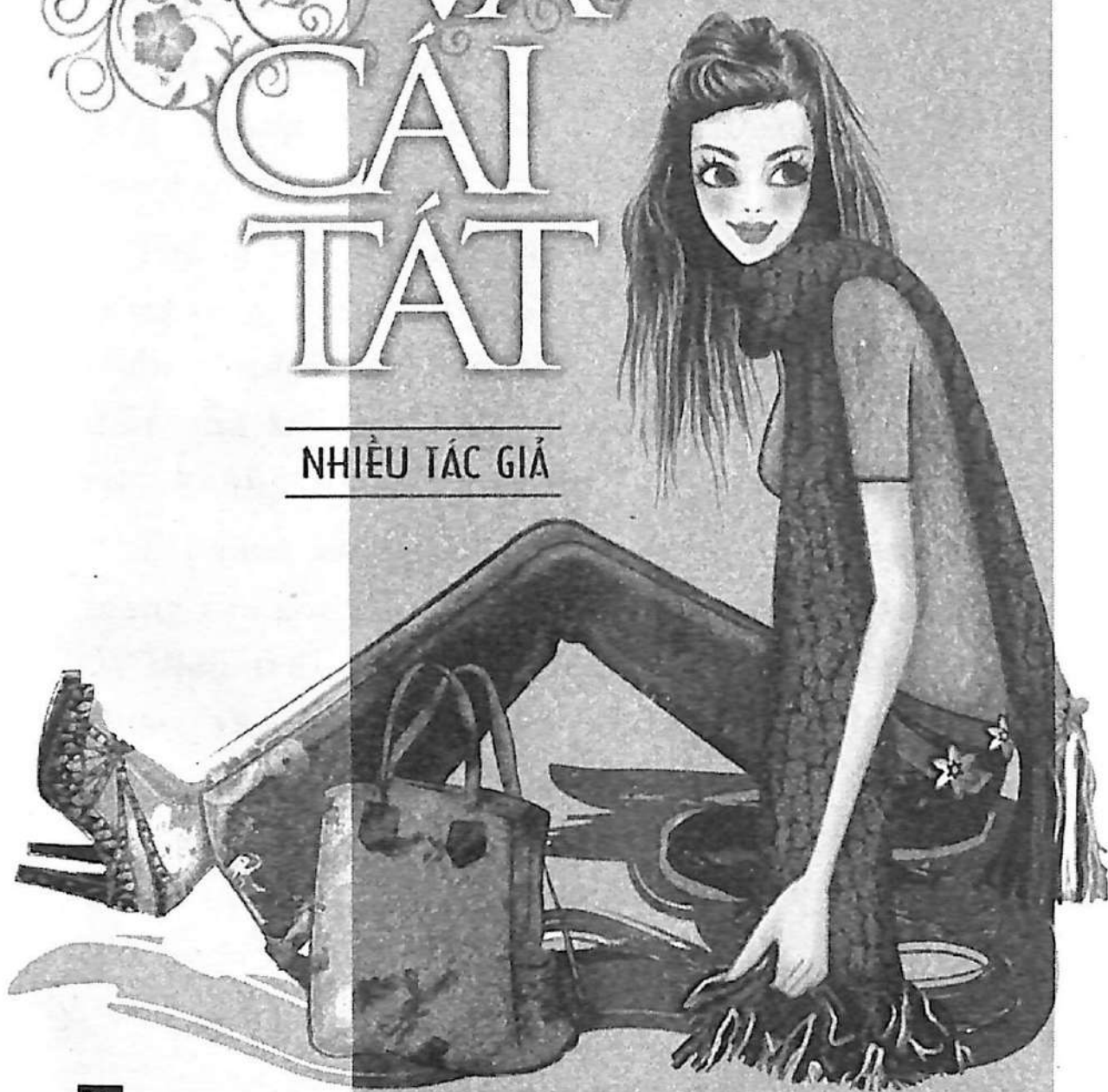

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

TỦ SÁCH
CHUYÊN NGƯỜI ĐANG YÊU

NU HON VÀ CÁI TÁT

NHIỀU TÁC GIẢ

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

K.I.M

NỤ HÔN VÀ CÁI TÁT

Dầu tôi như cái bao tải quá lố, sắp nổ tung vì chứa quá nhiều bức tức. Cần phải tổng khử những cái rối ren bức bối này ra khỏi đầu. Càng nhanh càng tốt. Nếu không tôi chết mà não không còn trong sọ nữa mất.

Thế là tôi quyết định nhâm nhi thức ăn ở công viên. Chắc chắn sẽ rất thư thái. Chắc chắn sẽ nôn ra bằng hết cái bức tức để về đến nhà lại làm một cô nàng vui vẻ, tươi cười không làm ai khó chịu.

Tôi mua một bịch trái cây to tổ chẳng mang vào góc công viên chung cư gần nơi tôi ở. Bịch trái cây gồm dưa hấu, sắn nước, thơm và đu đủ. Toàn những thứ nhiều Vitamin, giàu dưỡng chất, chứa nhiều nước và mát ngọt cả. Ăn những thứ này rất tốt cho bộ não. Xoa dịu sự bức tức thì very good! Tôi ngồi ở một chiếc ghế đá, nhâm nhi và

thưởng thức cái không gian nhỏ xanh mát trong lòng phố tập nập, xô bồ.

Tôi để ý thấy chiếc ghế đối diện với cái ghế tôi đang ngồi có một đôi trai gái. Họ trò chuyện, rồi hôn nhau. Tôi thấy mình lại bức bối. Tôi thấy mình thiếu sự tôn trọng. Tôi thấy mình bị xem thường. Họ chẳng coi tôi tồn tại ở đây, họ cóc cần biết có tôi ở đó. Cứ hôn và hôn. Tôi cảm thấy không gian bị chiếm, bị cướp. Lẽ dĩ nhiên tôi không khoan nhượng cho họ. Tôi vẫn cứ ngồi lì ở đây. Tôi bức dọc, nhìn chằm chọc, soi mói vào đôi tình nhân đang hôn, bất chấp mọi người đang ở trong công viên đông đúc. Tôi nhìn sâu vào mắt cô gái. Tôi khiêu khích và thậm chí nói với cô ta *“hôn nữa đi, hôn tiếp đi, thật đáng xấu hổ, đáng xấu hổ”*. Dường như cô ta nhận được tín hiệu và thông điệp từ cái nhìn của tôi. Cô ngượng ngùng, đỏ mặt không để chàng trai hôn. Hai người ngồi dậy bỏ đi.

Tôi cảm thấy rất thoải mái và dễ chịu sau “chiến công” ấy. Tôi đấu tranh cho môi trường lành mạnh trong công viên mà. Tôi lại nhâm nhi, và đi dạo nổi bực tức.

Một đôi trai gái khác lại đi về phía ghế đá đối diện với chiếc ghế tôi đang ngồi. Họ nhanh chóng vô nhau mà hôn. Tôi lại thấy bực tức trào dâng, lại thấy mình thiếu được tôn trọng. Và tất nhiên tôi lại giở quẻ cũ. Tôi lại nhìn cô gái chòng chọc, khiêu khích thách thức “*cô hôn đi, hôn nữa đi, thật đáng xấu hổ*”. Và dường như cô này cũng nhận tính hiệu từ tôi. Cô đỏ mặt, tía tai, đẩy chàng trai ra và hai người tuy luyến tiếc chiếc ghế nhưng nhìn kiểu tôi đắc thắng, họ quyết định bỏ đi.

Tôi lại “đuổi” được những cặp tình nhân ngứa mắt và làm tôi bực bội. Tôi cảm thấy thật khoan khoái, hân hoan và tiếp tục nhâm nhi trái cây. Tôi thích ngắm nhìn các em nhỏ chạy tung tăng trong công viên. Tôi nhớ Tiểu Muội với mái tóc bông ngố trông như con búp bê. Càng thương con nít, tôi phải có nghĩa vụ đuổi những cặp tình nhân “vô tư” bày tỏ tình cảm nơi đây. Ít nhất là tại cái ghế đối diện kia. Có thể tôi đang biện hộ cho sự ích kỷ của mình. Nhưng tôi thấy nó cũng hợp lý mà, cứ cho là vậy đi!

Lại một cặp nữa lại xông pha đến cái ghế để trống trước mặt tôi. Khác với những cặp trước vừa tới là họ vô nhau tới tấp. Cô gái ngồi ở chiếc ghế đối diện tôi có khuôn mặt khá xinh và hiền lành. Cô có vẻ nhút nhát, thẹn thùng. Tôi có cảm tình với cô. Ngược lại, cái gã đi cùng cô có khuôn mặt họ Sở (tôi nghĩ thế), khuôn mặt rất đều và trần tục. Anh ta thậm thì to nhỏ gì đó với cô gái. Tay không ngừng mân mê tóc cô. Anh ta vuốt má rồi áp sát mặt cô gái, đòi hôn. Cô ngại ngừng từ chối. Anh ta không bỏ cuộc, lại tiếp tục cái động tác trần tục ấy lần nữa, cô gái lại lắc đầu quay đi. Lần này có vẻ anh ta mất bình tĩnh nên cứ dè cổ cô gái ra hôn. Cô gái tức giận đứng dậy, nhưng rồi khi thấy mọi người nhìn mình, cô ngại ngừng ngồi xuống.

Tôi chứng kiến tất cả. Bao sự giận dữ bức tức trào dâng. Khốn thật! sao cô ta nhu mì chi cho lắm thế! Sao không tát cho cái thằng đó một tát. Tôi run lên vì tức giận, tức giận cho cô ta hay cho chính tôi đây?

Anh ta lại tiếp tục thử cái hành vi thô bỉ ấy lần nữa. Lần này thì tôi không kiềm chế

được nữa. Thẳng tiến, nhanh chóng, tôi đứng trước mặt anh ta và tát một cái rất mạnh. Anh ta giật mình ngơ ngác nhìn tôi. Tôi quát:

- Đừng có giở trò lừa gạt với con gái nhà lành nữa!

Với cái dáng vẻ kiêu kỳ, thách thức, ngạo mạn lẫn tức giận của tôi, anh ta lúng túng làm tôi ngạc nhiên vô cùng. Tôi cảm thấy mình hơi quá, vì dù gì thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi thế mà tôi lại tát anh ta. Cái tát dành cho sự bực tức.

Anh ta nhìn tôi lấp bắp:

- Em... em là... em là...

Anh ta vụng về nhìn tôi, ra điều suy nghĩ. Như thể anh ta có lỗi với tôi, như thể tôi là nạn nhân thứ N hay N+1 của anh ta. Như thể tôi đang đi bắt ghen. Như thể tôi là một tình nhân lẫn nạn nhân mà anh ta không thể nào nhớ tên. Tôi được thể lần tới:

- Cút đi với nụ hôn thô bỉ của anh!

Anh ta sừng sùng như thể trần truồng trước mặt mọi người. Như phơi bày ghê chốc ra cho cả thế giới xem. Anh ta quên cả cô

người yêu đang định hôn khi nầy. Vội vàng và nhanh chóng, anh ta biến mất sau hàng cây. Cô gái nhìn tôi với vẻ thương hại lẫn cảm ơn. Cô chào tôi rồi đi về một hướng khác, khuất xa.

Ghế đá lại trống...Tôi cũng đã hết bực bội. Bịch trái cây cũng đã hết. Tôi đi về! Ghế đá lại có thêm những vị khách mới!

KIM

ALÔ, CHÚNG TÔI KHÔNG CẦN GÂY MÊ NỮA...

Tôi ngồi ở quán cà phê Trâm, đọc sách và nhâm nhi cà phê đen lạnh buốt. Tôi cố tạo sự bình thản, thư thái, cố tỏ ra chăm chú đọc sách. Có thể một vài người trong quán sẽ chăm chú nhìn tôi. Cô gái có đôi môi cong, mái tóc bông và ngồi đọc sách “chín chắn”. Sự chín chắn ấy chỉ có ở những con người tự chủ ở tuổi đôi mươi như tôi. Tôi thích người ta nghĩ về tôi như thế.

Mặc dù trong đầu tôi không tiếp nhận nổi một dòng thông tin từ cuốn sách “Thành phố ngầm ở Tokyo”. Trong đầu tôi những ý nghĩ loạn xạ bay qua, bay lại. Chúng đập qua, đập lại lẫn nhau. Chúng cười cợt nhau.

Tôi nghĩ đến những ử dột trong lòng mình. Tôi nghĩ đến những thứ buồn méo mó không rõ hình dạng. Tôi nghĩ đến những

mối tình lướt qua nhanh như những dòng xe cộ ở Sài Gòn này. Tôi nghĩ đến sự cô đơn mà tôi đang chịu đựng. Tôi nghĩ về sự bất lực của mình. Tôi nghĩ. Và dường như tất cả không rõ hình thù, không thể gọi tên. Nước mắt chực trào ra. Nhưng anh đã đến.

Anh lớn hơn tôi gần chục tuổi. Anh không phải là thế hệ 8X, 9X. Anh thuộc về 7X và dường như anh cách rất xa tôi. Rất xa. Nhưng tôi vẫn muốn gặp anh. Chỉ ít anh cũng có thể nói chuyện với tôi về chính trị, về tư bản và xã hội chủ nghĩa, về thị trường kinh tế Mỹ đang lũng đoạn, về Obama, McCain.

Còn những chàng trai trẻ đồng tuổi tôi, những cuộc nói chuyện của họ chỉ quẩn quanh “anh là thế này, gia đình anh là thế này, ngày xưa anh thế này, bây giờ anh thế này, sau này anh thế này”. Tôi chán, rất chán. Có thể tôi cố chấp và không chịu cố hiểu người khác, nhưng tôi ghét những đề tài cứ xoay quanh những “cái tôi” nhàm chán.

Đã có vài lần tôi “xém yêu” một anh chàng học năm cuối trường Bách khoa. Nhưng rồi đằng sau những lãng mạn, đằng sau những cử chỉ thể hiện cảm xúc, anh ta không biết “chủ tịch Quốc hội” của Việt Nam hiện nay là ai. Ước mơ của anh chàng ấy chỉ là “ra trường và kiếm việc làm, cưới vợ và hưởng thụ cuộc sống. Và chấm hết”. Làm sao tôi có thể tiếp tục yêu một chàng trai “bé nhỏ” như thế. Ước mơ anh ấy quá thực dụng đến mức nó đồng dạng với những ước mơ của nhiều chàng trai làm phụ hồ, đi gom rác. Đôi khi tôi nghĩ nhiều anh chàng phụ hồ, gom rác còn có những ước mơ hay hơn chàng ta. Chàng ấy chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì cho đất nước, dân tộc. Đó là quá xa xỉ với anh ấy, là thứ vớ vẩn, nhảm nhí. Và chúng tôi chia tay.

Hôm nay người đàn ông 7X của tôi mặc chiếc áo kem, kẻ những đường carô nâu. Anh nhìn tôi, lắc đầu. Tôi biết anh nghĩ gì. Anh sẽ nghĩ tôi thật đáng thương, bé nhỏ, tội nghiệp và vô tích sự. Dường như giữa anh và tôi có những khoảng cách rất xa. Mặc dù anh muốn yêu tôi. Mặc dù tôi nghĩ sẽ yêu

anh. Nhưng rồi chúng tôi mãi là những người bạn vong niên của nhau. Tôi sợ cái cười của anh khi tôi nói ra những diên cuồng trong ý nghĩ. Tôi không thích và mãi không chấp nhận suy nghĩ “nam tôn, nữ ti” đặc trưng Nho giáo trong đầu anh. Nhưng anh có khát vọng, có hoài bão, trách nhiệm với xã hội và bản thân. Những điều mà thế hệ 7X như anh dường như đều có.

Anh vẫn hay nói : Thế hệ 8X, 9X tụi em thật tạp nham và tào lao. Không còn phép tắc, không còn biết đến sự cống hiến là gì, cái gì cũng được dâng đến miệng rồi đâm ra đỏng đảnh âu buồn. Chỉ biết hưởng thụ mà không biết lao động. Hơi tí là nổi loạn.

Tất nhiên những khi ấy tôi luôn bênh vực cho thế hệ mình. Mặc dù có vài điều anh nói không phải sai, nhưng hơi thái quá và vơ đũa cả nắm. Tôi bảo anh ấy “Anh là sản phẩm của Nho giáo, ngàn năm đô hộ của Tàu, nên có cái nhìn khắt khe.”

Những cuộc tranh luận ấy cứ ì xèo mỗi khi chúng tôi gặp nhau. Đó không còn là những cuộc cãi vã của hai cá nhân, hai kẻ

sắp làm người yêu của nhau mà là cuộc tranh luận của thế hệ này với thế hệ kia. Và cứ thế tất cả những gì chúng tôi nhận ra là chúng tôi không thể đến được với nhau.

Thật bất công khi thế hệ trước lúc nào cũng lên án thế hệ sau mình là tha hoá, sa đoạ thế này thế kia, khi cả thế hệ 8X, 9X lớn lên, trưởng thành trong sự giáo dục và định hướng của 7X. Và khi 8X, 9X không như họ, họ lại chê bai và phủ định hoàn toàn trách nhiệm.

Anh, người đàn ông 7X mà tôi không đến được luôn bảo :

- Thế hệ tụi em sau này là thế hệ bị ru ngủ trong hoà bình. Không được đánh thức. Và dân tộc sẽ ra sao khi thế hệ ù lì sẽ nối tiếp, quản lý đất nước. Em thấy Hàn Quốc không, thấy thế hệ của Kim Woo Chong không, em thấy Nhật Bản không ?

Anh cứ thế, thao thao bất tuyệt. Trong khi tôi chạy nhảy theo những nỗi buồn của mình. Rằng chẳng có ai có thể hiểu được bản thân mình. Gia đình như một hố sâu ngăn cách, tôi không thể nói chuyện với bố

mẹ quá 5 phút trong một cuộc hội thoại. Người yêu thì chấp vạ theo giai đoạn. Bạn bè chỉ tụ họp để ăn chơi nhẩy múa là chính. Chúng tôi sợ nói về bản thân mình, về sự vô tích sự của mình, về những rối rắm đang tồn tại trong bản thân.

Ngay cả bản thân tôi, tôi cũng chưa thật hiểu mình muốn gì. Tôi vừa muốn làm một điều gì đó thật loạn cả lên để ai cũng nhìn thấy, biết đến mình. Tôi lại muốn như một ngọn đuốc rực cháy, di trên những hoài bão của mình. Nhưng rồi tôi bế tắc không biết hoài bão của mình như thế nào, thế nào là đúng, thế nào là sai. Tôi thấy mình bất lực. Những nguồn vui chóng vánh lại khiến tôi quay lại cuộc buồn dai dẳng và đau đớn hơn. Còn anh, anh cứ thế. Tôi thấy mình trống rỗng. Ngập ngựa trong thứ men buồn. Ngập ngựa trong sự vô nghĩa của tháng ngày. Phải chăng đó là thứ u mê, ù lì mà anh nói.

Tôi bỗng nghĩ đến Mai, đến Bình, đến Minh. Những đứa bạn thân của tôi. Những đứa đã từng là niềm tự hào của thầy cô ở trường cấp 3.

Vậy mà Minh bây giờ ngập trong rượu và những cuộc vui thâu đêm. Nó bảo buồn, rất buồn. Nó bảo chán ghét tất cả. Tôi không thể nào biết hết lý do của nó. Ít nhất tôi biết rằng nó yêu quá nhiều, rồi thất vọng quá nhiều. Giờ trong nó là mối hận thù tình yêu. Minh ngày xưa mơ mộng nhất, hi vọng vào một tình yêu lãng mạn nhất. Và giờ thì nó căm hờn tình yêu. Minh như một nàng công chúa đông đảo. Nó chẳng phải làm gì ở nhà. Tất cả đã có người chăm lo, việc duy nhất của nó là học và học. Minh từng tuyên bố “Sau khi tao vào ĐH, công việc của tao không chỉ có học mà còn cả yêu nữa.”.

Tôi biết cảm giác của Minh, vì chính bản thân tôi cũng thế. Tôi được nuôi nấng như một thực thể không thể sống một mình, lúc nào cũng có nguồn để dựa dẫm. Nhưng khi chúng tôi bắt đầu bước vào tuổi trưởng thành, gia đình đột ngột tách biệt với tôi, tôi phải sống một mình, tự chăm lo cho mình. Tôi cần một ai đó có thể dựa vào, đó có thể là một chàng trai. Nhưng tình yêu vốn dĩ không mang tính ổn định, tôi tuyệt vọng, rơi vào trạng thái lạc loài hoang mang.

Nhưng tôi không được ai thức tỉnh cả. Có thể tôi đang ngủ say trong thứ buồn chất ngát của nhạc trẻ thất tình xập xình ngoài thị trường hay những bộ phim Hàn Quốc tràn lan trên các kênh truyền hình, những cuốn tiểu thuyết âu sầu tự sát.

Còn Bình đã từng cắt tay tự sát một lần. Nó không có ai cả. Từ bé đã sống một mình với bà ngoại. Sau đó thì bà ngoại mất. Có lần cả lớp đồn, Bình đang quen với đại gia. Nhưng tôi tin, Bình vốn dĩ mạnh mẽ không có chuyện đó. Tôi biết Bình túng thiếu tài chính. Lúc nào cũng thiếu tiền. Tôi chỉ có thể giúp nó trong một giới hạn nhất định vì chúng tôi đều là sinh viên cả. Nó vất vả trong từng ngày để được đến giảng đường.

Và rồi ước mơ duy nhất của Bình là kiếm thật nhiều tiền để sống không mệt mỏi trong thời buổi kinh tế đầy khủng hoảng này. Nhưng tôi biết, trong Bình luôn mang khát vọng lớn. Bị chèn ép bởi những thứ vụn vặt đời sống hằng ngày, Bình đã vứt khát vọng qua một bên. Có lần Bình khóc vùi trong vai tôi mà nói “Kim ơi, tao vô dụng quá, làm sao tao có khả năng trở thành một

nhà hoạt động xã hội khi chính bản thân còn chưa lo được. Tao chán ghét cuộc sống này quá. Hết lo ăn lại lo mặc. Tao ghét tao.”

Tôi nghĩ đến thứ bùa mê ù lì mà anh nói. Đó có phải là những nỗi buồn không rõ hình dạng đang xâm chiếm chúng tôi hằng ngày. Khi khát vọng bị bỏ quên, để thứ men u sầu chiếm ngự. Khi nhịp sống vồn vã của Sài Gòn đã cuốn chúng tôi vào những cuộc vui không mục đích. Khi “tâm hồn công nghiệp” của chúng tôi quặt quẹo không thể tự thân sống một mình mà luôn cần một nguồn hỗ trợ ? Đó là những nỗi đau dai dẳng, nhưng chúng tôi không làm cuộc đại phẫu lột những âm u trong tâm hồn. Tôi tìm đến tình yêu, tìm đến những cuộc vui nhưng loại thuốc gây mê tạm thời. Hình như tôi chưa tìm thấy con đường của mình, chưa có một khát vọng thật sự.

Cuộc cà phê trở thành buổi tịnh khẩu của cả hai người. Tôi không thể nào chịu được cảm giác bế tắc ấy. Tôi bước ra khỏi quán. Phóng xe lao vào phố. Tôi nhận ra tôi đang rực lửa, nhưng không biết tận dụng ngọn lửa

ấy vào việc gì. Thứ thuốc tê mà bấy lâu nay tôi dùng nó để chữa lành những vết thương âm u trong hồn tôi hình như chỉ hãm hại tôi thêm thôi. Đến lúc tôi không cần thứ thuốc ấy, tôi cần phải sống mạnh mẽ tự lực. Tôi cần một con đường, một khát vọng, một lối sống. Tôi gọi điện cho Minh “A lô, Minh ơi! tao, Kim nè. Việc quái gì chúng ta mãi dùng thuốc gây mê ”

CHẬT...

Từng chùm đom đóm bay như sao trời đang dạo chơi khắp nhân gian. Tôi trót làm kẻ trộm cái đẹp. Bất thật nhiều đom đóm nhỏ. Đây là món quà tôi dành tặng cho cô bé nhà bên hay dỗi vào sinh nhật thứ 18 của nàng. Nàng có cái miệng chúm chím, môi hay chu ra mỗi khi hờn. Thiệt tình là ghét quá đi.

Tôi tưởng tượng ra khung cảnh bé Thu của tôi sẽ reo lên thích thú. Sẽ hí hửng nhảy tưng tưng mà ngấm nhìn những chú đóm xinh xắn. Bé sẽ khen ngợi tôi, cảm ơn tôi. Bé sẽ ngất cái mũi tôi mà nói “Ghét quá đi, sao lại có những con đóm xinh đến thế!”.

Bé Thu đang ngấm những chiếc lá rơi. Mất mơ mộng. Tôi thấy nàng đẹp như một búp sen. Thơm tho nhưng cây kẹo mút. Ngọt lịm như sương mai. Nàng hay mơ mộng, hay sống trong khung cảnh của riêng mình.

Nhiều người bảo “Nó không bình thường” Mặc kệ cái không bình thường của nàng, tôi vẫn yêu nàng, vẫn muốn làm nô lệ cho những suy nghĩ trẻ con của nàng.

Nàng ngấm nhìn đom đóm, những con đom đóm mang nàng bay lên. Nàng nheo mắt nhìn tôi. Rồi bỗng chốc nàng khóc. Nàng nói “Tạm biệt nhé, mình đến thế giới tuổi 18 đây” Tôi thấy nàng hóa thành một người phụ nữ với những đường cong gợi dục. Những con đom đóm hóa thành những con thiên thần. Khuôn mặt nàng buồn. Chiếc mũi của nàng thật to, tai nàng thật dài, đôi mắt lồi ra. Bé Thu của tôi không còn là một thiên thần. Nàng đã hóa thành ác quỷ.

Tôi bàng hoàng tỉnh dậy. Mồ hôi ướt cả lưng. Đó là một cơn ác mộng. Có lẽ tôi quá băn khoăn về món quà sinh nhật tặng bé nhân sinh nhật lần thứ 18 này. Tôi định trong dịp này sẽ tỏ tình với nàng. Nhưng tôi sợ khi phải nghĩ và bắt đầu việc đó. Tôi sợ nàng từ chối. Lại sợ nàng đồng ý. Tôi sợ

nàng còn trẻ con. Nhưng tôi cũng sợ hãi nếu nàng đã bắt đầu trưởng thành. Tôi mến nàng, thích ngắm nàng mãi tinh khiết như sương mai. Nhưng tôi cũng muốn làm một thằng đàn ông thật sự với nàng. Một công việc mang tính đàn ông. Tôi rối tung với những suy nghĩ đó. Thằng bạn của tôi bảo “Để tiện cả đôi đường, mày nên tặng nàng một chiếc áo ngực cực đẹp” Tôi thấy ý nghĩ đó thật thô tục. Tôi muốn tặng nàng những con đom đóm, nhưng cũng sợ nàng chê tôi sến. Nhưng biết tìm đâu ra những con đóm nhỏ giữa lòng thành phố. Không biết có chỗ nào bán không. Chứ kiểu đi bắt đom đóm chả khác nào đi hái sao trời giữa lòng thành phố.

Tôi vào mạng, search thông tin chỗ nào bán đom đóm. Bỗng thấy nick của bé Thu sáng lên.

Bé bỗng nhắn dòng tin cho tôi: “Chật!”

Không hiểu sao lúc này, tôi lại hình dung ra cái vẻ đắc ý của thằng Khanh, bạn tôi. Thằng Khanh đang hỉ hả gõ vào đầu tôi mà rằng “Nàng bảo áo ngực của nàng chật đó.

Mua cho nàng cái áo ngực mới đi. He he”. Tôi tự xỉ vả chính mình với những ý nghĩ không đúng đắn.

Tôi im lặng, chỉ để lại những dấu chấm hỏi “?”

Bé bỗng nhấn dòng tin “Bốn bức tường thật chặt. Vào sinh nhật 18 em sẽ tự do quyết định cuộc sống của mình ”

Hóa ra nàng bảo phòng nàng chặt. Ngày trước tôi hay đến nhà nàng chơi. Nhà nàng nếu không nói quá đẹp và rộng thì thôi, chứ làm sao có vụ chặt chôi. Vậy là ý gì đây?

Tôi nhấn “Em sẽ làm gì ?”

Nàng nhấn lại “Sẽ thôi chat với anh, sẽ thôi đi về đúng giờ, ăn cơm một mình. Và biết đâu em sẽ lên giường với một thằng đàn ông”

Tôi thật sự sốc trước những câu trả lời của nàng. Nhưng tôi cảm thấy có cái gì đó không bình thường. Tôi muốn nàng tâm sự, tôi muốn vỗ về nàng như một anh trai, công việc tôi vẫn hay làm trước đây. Vậy mà tôi lại không nén nổi tò mò.

Và rồi tôi nhấn: “Với thằng đàn ông nào?”

Nàng im lặng một hồi lâu rồi trả lời: “Chưa biết. Nhưng chắc sẽ có thôi. Ai cũng được. Vào ngày mai em sẽ bước qua tuổi 18. Sẽ thoát ly cái gia đình ích kỷ này. Sẽ phỉ nhổ vào tất cả những người cho em là con nít”

“Sao em lại làm thế?”

“Em không biết. Cũng không ai nói cho em biết em phải làm gì. Họ toàn giả dối.”

“Em không nên như thế. Em vẫn còn rất trẻ con ”

Nàng im lặng thật lâu. Lúc sau tôi thấy nick nàng out khỏi danh sách bạn bè. Tôi nhìn qua cửa sổ nhà nàng. Có lẽ nàng đã ngủ. Cô bé Thu của tôi đã ngủ. Hôm nay em lạ quá. Chắc bước qua tuổi 18, mọi đứa con gái đều thế chẳng. Tôi thật sự rùng mình.

Cuối cùng tôi cũng tìm mua được dom dóm. Một người bạn quen qua mạng đã chỉ tôi địa chỉ mua dom dóm tại quận 2. Tôi háo hức đem dom dóm về nhà, đợi chờ khoảng khắc 12h đêm, sẽ nhấn tin nàng ra ban

công mà thả đom đóm cho nàng ngắm. Chắc không gian sẽ rất đẹp, bé sẽ cười thích chí, sẽ vui, sẽ khen tôi lãng mạn và thông minh.

Vào đúng giờ khắc bước qua sinh nhật 18 của nàng. Tôi thấy nàng nhẹ nhàng đi ra phía ban công. Mảnh mai như một đóa bồ công anh. Tôi thấy nàng cười.

Tôi gào lên thật to “Thu ơi! Chúc mừng sinh nhật 18 của em. Em xem này” Tôi vừa nói, vừa thả đom đóm ra. Vốn dĩ ban công nhà tôi và nhà nàng đối diện nhau. Nàng chắc chắn sẽ thấy ánh sáng dễ thương diệu kỳ từ những con đom đóm mà tôi mang lại. Bỗng trong phút chốc, những con đóm nhỏ bay lên. Tôi thấy nàng cũng bay lên. Chân nàng bước ra khỏi ban công. Nàng đang đi tìm gió, nhẹ nhàng lướt đi cũng những con đom đóm. Nàng đang mỉm cười. Tôi gào lên “Thu ơi Hôm nay là sinh nhật em mà. Dừng lại đi.”

Những con đóm nhỏ bay lập lờ. Trong giây phút ấy, tôi thấy bé Thu bay lên mang theo cả những con đom đóm, mang theo cả những chùm sao. Bé Thu vẫn cười, vẫn là

búp sen, vẫn là kẹo mút, vẫn là sương mai. Tai của nàng không dài ra, mắt không lộ ra, mũi không dài ra. Nàng vẫn như thế, không biến thành ác quỷ. Có cái gì đó ấm nóng trào ra từ lồng ngực tôi, chật chội, bế tắc, vỡ nát. Tôi vẫn hi vọng đó chỉ là một cơn ác mộng.

Minh Tuyến

CỔ TÍCH KHÔNG THỂ THUA

Phố có bồ câu. Một cánh chim lạc loài trong mớ dây điện. Loanh quanh trong mớ dây điện. Trời chật hẹp, cất khúc. Thương cánh chim giữa phố.

Giữa phố, cánh chim tìm đâu ra bầu trời. tìm đâu ra tiếng kêu đồng loại. Tiếng ồn xe cộ, còi xe. Cánh chim nhỏ kia có tìm được đồng loại của mình không. Hay mãi ngấm phố trên mớ dây điện dưới chân.

Em tìm anh nơi đâu? Tìm đâu chàng hoàng tử trong vở kịch ngày xưa. Chiếc hài đã quá chật. Em là cô Cám may mắn nhất trong mọi cô Cám cổ tích vì mang vừa chiếc hài chàng hoàng tử dành tặng riêng cho mình. Nhưng Cám đã để tụt mất tình yêu của mình. Để chiếc hài cũ nát. Để hoàng tử ra đi.

Nhớ khi xưa đóng vở kịch Tấm Cám. Anh được vào vai Hoàng tử, còn em chỉ là vợ lẽ bị anh ghét bỏ là Cám. Cái Hoa thích anh, sướng điên lên vì làm vợ chánh của anh. Trong kịch bản anh toàn nắm tay Tấm. Mỗi lần nắm tay Tấm Hoa, anh hững hờ, nhìn sang em Cám. Lúc nào cũng bị đạo diễn lớp trưởng nhắc nhở. Em tranh giành vai Tấm hoài không được vì chiều cao em không được như nhỏ Hoa. Dành ngậm ngùi làm Cám để hoàng tử ghét bỏ. Nhỏ lớp trưởng đạo diễn chọn diễn viên theo chiều cao, nó mang tư tưởng "chân dài mỹ học" quá nặng, cứ hễ chân dài là đều được nó ưu tiên hơn. Chẳng cần biết diễn xuất của diễn viên thế nào. Em mà là Tấm thì sẽ diễn xuất đạt hơn nó nhiều lần.

Thế nhưng dẫu Tấm không phải là người anh thích, thì anh cũng dẫu thế được nắm tay Cám. Vì kịch bản bảo anh phải ghét Cám. Anh luôn thì thầm trong tai em "*Tấm ác lắm, anh không thích Tấm đâu, Cám dễ thương hơn*". Nếu thế gian chưa biết ngọt là gì thì phải nghe giọng nói của anh khi ấy mới biết ngọt là thế nào. Nó ngọt như

thể lỗ tai em thay đổi cấu trúc sóng âm để thu nhận âm thanh bằng bộ phận vị giác. Lòng em như nở hoa. Dù là Cám nhưng em vẫn được hoàng tử cưng yêu hơn Tấm.

Những buổi tập kịch cứ lòng vòng nhằm giữa người trong truyện và người ngoài đời. Hoàng tử cứ xế rế lại chỗ Cám. Bỏ Tấm ngồi ăn me một mình. Vở diễn cũng được công diễn tại hội thi văn nghệ. May mà lúc diễn, hoàng tử không nhầm giữa Tấm và Cám.

Kịch rồi cũng kết thúc. Hoàng tử là anh lại trở về là chính mình. Em không còn là Cám trong vở diễn bị anh ghét bỏ. Hôm sinh nhật lần thứ 17 của em, anh tặng em một đôi hài thêu hình rất nhiều ngôi sao. Anh nói :

- Vậy là Cám đã mang vừa đôi hài hoàng tử tặng rồi nhé. Cố tích cũng phải thua tội mình Cám hén.

Em lúc lắc hai bím tóc. Nhìn sao trên trời, em thầm ước nguyện "Rồi Cám và hoàng tử sẽ hạnh phúc bên nhau suốt đời".

Nhưng rồi đây cũng là lần cuối cùng em được thấy anh. Anh sẽ lên phố làm công nhân rồi góp tiền ôn thi đại học. Anh bảo sau này giàu sẽ mua cho Cám - của - hoàng - tử thật nhiều hài. Nhưng đôi hài trong tay em hôm nay là đôi hài duy nhất anh tặng em. Mọi người bảo anh ra phố, rồi bị tai nạn lao động. Hoàng tử ngày xưa nghe đâu đã bị tàn phế. Mấy chị ở xóm hay trêu em *"Hoàng tử tàn phế, nên không về quê cưới Cám được"*. Em nghe mà nước mắt trào dâng.

Em ra phố, tìm anh bao năm nhưng vẫn biệt tăm vô tích. Ngày xưa không biết hoàng tử mất bao lâu để tìm Tấm rồi mới đoàn viên hội ngộ. Còn em, cô bé Cám trong vở kịch đã tìm anh qua bao mùa thành phố thay lá, nhưng có thấy đâu. Lẽ nào Cổ tích không thể thua. Lẽ nào bồ câu rồi mãi nằm trên dây điện để tìm bạn. Giữa phố lạc loài, em nhớ cổ tích, em nhớ anh.

Hạ Trinh

ĐI QUA QUAN HỌ

“Vui lên đi em, hát câu ca xưa!

Người ơi! Người ở đừng về!

Trong đêm phiêu diêu

Mắt em long lanh

Tình ơi tình ở đừng về...”

Giai điệu ngọt ngào từ chiếc radio, bài hát của anh chàng nào đó gửi tặng người yêu cứ da diết vang lên. Trong không gian im ắng của căn phòng này, tim tôi có một chút gì rơi loảng xoảng. Có lẽ đã từ rất lâu, tôi quên đi mất: mình là một cô gái trẻ. Trong miền ký ức của tôi, Anh – đã từng là những mảng phác họa nhạt nhòa, giờ đây mỗi lúc lại trở lên rõ nét hơn.

Đã có một thời người ta phải bật cười nếu tình cờ thấy tôi và anh trên phố. Một anh chàng cao lêu nghêu, trắng trẻo bước cạnh một con nhóc đen thui có chiều cao chỉ nhỉnh hơn cây ghita một chút. Anh và tôi

sống cùng một dãy nhà nhưng chẳng bao giờ thèm để ý đến sự tồn tại của nhau. Tôi rửa chén thuê cho quán cơm ngay ở phía trước nhà mà “khung cảnh lao động” được gói gọn trong phạm vi cái sân gạch. Đó cũng là con đường vào ra của dãy trọ.

Tôi quen với mùi nồng nồng, ngai ngái của những cần cơm, quen với bột xà phòng và cả những chồng đĩa tô nổi dài bất tận. Mỗi sáng sớm, khi người ta còn cuộn mình êm ái trong những tấm chăn thì tôi đã thức dậy hì hụi nướng thịt. Mùi khói nồng quyện trọng nó bao hương vị mà đôi khi tôi thấy mình thật hạnh phúc vì ngày nào cũng được “thưởng thức” thỏa thuê.

Anh cũng như bao người khách đến ăn cơm sáng khác: tác phong nhanh nhẹn, khẩn trương với thìa- đũa- muỗng, hối hả đến rồi tắt bật đi. Tôi biết anh thích ăn nhiều cà chua, nước mắm không ớt và sườn thì phải vừa chín tới. Chẳng phải tôi “thiên vị” gì anh nhưng nhớ được khẩu vị và sở thích của từng vị khách cũng là một phần trong công việc của tôi. Phục vụ bàn, chạy bàn là một trong những công việc cần sự

chú ý và yêu thích cao độ, bởi có một sự rõ ràng là chẳng ai thích làm một “Osin” cho bất cứ ai dù chỉ trong chốc lát. Bởi vậy sau này tôi đã bật cười khi anh “hùng hồn” khẳng định: “Phục vụ bàn là một nghệ thuật, và người phục vụ bàn là một nghệ sĩ!”

Vào một buổi chiều như thường lệ, tôi ngồi “múa may” với chồng chén, lòng nhêu ngao hát *“Thứ bảy là ngày thật vô nghĩa, còn chủ nhật thì... thừa thãi nhất trên đời”*. Tôi xấu xí, nhỏ bé, đen dũi, chỉ có chồng chén đĩa là người yêu muôn thuở. Tôi thật lạc lõng giữa những ngày nghỉ dường như dài bất tận này. Anh ngồi phía trước tôi, khuôn mặt dưới ánh hoàng hôn trông thật hiền hòa, mái tóc dày và đen như một vòng xoáy hút lấy cái nhìn của tôi. Anh đang nhấm nháp một cọng cỏ dại như một chú thỏ con. Tôi tưởng tượng đến cái vị ngai ngái, giòn ngọt và vị chát hoang dã rất đặc trưng của cỏ cây.

Ừa, bữa nay anh lai... thỏ hả?

Ừ. Bỗng dưng thấy thèm...

Câu trả lời của anh làm tôi hơi sửng sốt. Thường thì khi tôi có ý đùa bông lơn với một

ai đó thì họ chỉ mỉm cười rồi một lát là bỏ đi. Anh không làm thế. Anh nói với tôi như thể muốn bắt đầu một câu chuyện nào đấy. Anh quay sang tôi. Tôi bắt đầu thấy lúng túng với cái áo sơ mi vàng đã sắp chuyển sang màu trắng, cùng cái quần nâu cộc “xấu thấy thương”. Đôi tay tôi đang ngấp những bọt xà phòng trắng xóa. Có lẽ anh nhận thấy sự bối rối đó nên khe khẽ mỉm cười. Bỗng dưng tôi thấy bức bối vì một ý nghĩ chợt thoáng qua. Thế là tôi đuổi thẳng chân ra, ngồi thoải mái nhất, và mỉm cười thật.. “hoành tráng” rồi cúi xuống tiếp tục công việc. Anh tròn xoe mắt nhìn tôi, có vẻ như hơi ngỡ ngàng.

Sau này tôi mới biết lúc đó anh tưởng đã làm tôi phát ý điều gì nên tôi mới... “ngênh chiến” như vậy. Còn tôi, với bản chất vốn đã nóng - lạnh khác thường nên tốt nhất là đừng cố tìm cách “giải mã” tôi.

Bó hoa đầu tiên anh tặng tôi là một bó cúc đại mọc lan man trên những bờ ruộng. Xấu, cột vụng về, màu sắc thật nhạt nhẽo - đó là cảm giác của tôi khi nhìn thấy nó. Thậm chí tôi còn không đủ can đảm để nghĩ

rằng đó là bó hoa đầu tiên cho mối tình chớm nở của mình. Hôm đó tôi xong việc thì người về trễ cuối cùng của dãy trọ đã lách tách bấm ổ khóa cửa. Anh xuất hiện trước mặt tôi, tay cầm bó hoa “te tua” đúng nghĩa.

- *Giờ anh mới đi đổ rác hả? Để mai đi, khóa cửa rồi!*

- *Không có. Anh... tặng em...*

- *Gì chứ? Anh thật là... quá đáng!*

- *Không. Thật ra thì... em hãy nghe anh nói đã...*

Tôi không tin là anh đã chạy xe ra tuốt ngoại thành để hái cho tôi những cành hoa đó. Tôi cũng không tin là anh lại nhút nhát đến độ không dám đưa cho tôi ngay khi về mà phải đợi đến tận khuya. Và tôi cũng chẳng tin là anh lóng ngóng đến mức cột một bó hoa cũng hết sức vụng về. Tôi đem những cảm xúc bức bối, tủi hờn vào cả trong giấc ngủ : “*Ngốc ơi! làm gì có cổ tích giữa đời thường chứ!*”

Sáng hôm sau, khi bước ra khỏi cửa tôi đã nhìn thấy một bó cúc đại còn mướt dẫm sương đêm. Màu vàng hoang dại của đại

ngàn chảy tràn trên nền lá xanh thẫm. Một tờ giấy kẹp chỉ vồn vẹn dòng chữ: *“Cho anh xin lỗi em nhé!”*

Tôi không thềm để ý, có một niềm kiêu hãnh đang quấy đập không chút nhân nhượng. Tôi sẽ đợi đến khi thấy mặt anh và sẽ ném trả lại nó. Thế đấy!

Đến chiều thì tôi được tin anh đang cấp cứu trong bệnh viện. Bạn cùng phòng nói mấy ngày nay anh lạ lắm *“Chiều qua nó một mình lái xe ra ngoại thành còn đêm thì cũng chẳng chịu về phòng, thằng này nó bị sao ấy!”* Tôi bắt đầu thấy hoảng sợ, chạy một mạch đến bệnh viện tìm anh. Tôi loay hoay mãi giữa những hành lang cho đến khi tôi chợt nhớ ra tên của anh. Hỏi người phụ trách các ca cấp cứu tôi mới biết anh bị sốt xuất huyết và đang nằm tận tầng bốn. Vừa thấy dáng tôi, anh đã đưa tay lên vẫy, mặc cho bác sĩ đang truyền dịch.

Suốt buổi dường như anh và tôi chẳng nói gì với nhau cả, chỉ im lặng và mỉm cười. Thế nhưng tôi có cảm giác anh đang nói với tôi

bằng rất nhiều cảm xúc đan xen. Thời gian như đọng lại.

Tôi đậu Đại học. Cũng là lúc tôi không còn ở lại dãy nhà trọ thân thương nữa. Đêm trước ngày tôi về thành phố, anh chở tôi dạo quanh đường phố. Trong làn gió đêm mát dịu, giọng hát ấm áp đậm chất Kinh Bắc của anh làm tôi thổn thức: *“Em là cô gái từ lâu anh đợi anh chờ. Con sông của người Quan họ, suốt đời vẫn chảy lơ thơ, tiếng em ấm như hơi thở, anh nghe để nhớ suốt đời..”*

Tôi nói: “Em có món quà này cho anh nhưng phải nhắm mắt lại thì em mới tặng”. Anh háo hức, hồi hộp làm theo. “*Xòe tay ra nữa*” vừa nói, tôi vừa lôi ra một con sâu xanh đã thủ sẵn.

Ối trời ơi....!!!

Hí hí hí!

Anh la thất thanh khi nhìn thấy trên tay mình: một chú sâu béo múp míp đang bò lũng nhũng. Tôi biết anh sợ sâu nhất nhưng tôi không tin. Ai đời cao lớn khỏe mạnh như anh mà lại ngán ngấm trước một con

sâu gần như là vô trọng lượng. Thế là bây giờ tôi đã biết đó là sự thật. Và cũng từ lần ấy, anh không bao giờ dám nhắm mắt khi tôi tặng quà.

Rồi một ngày kia, khi tôi đang học trên trường thì ba tôi gọi điện báo một tin mà tôi không bao giờ muốn nghe: anh đã đến nhà, ngỏ ý được quen tôi nhưng ba tôi từ chối.

Cuối tuần tôi về thì anh đã không còn ở đó nữa. Đi khỏi dãy nhà trọ, anh chỉ để lại một mảnh giấy lồng trong hoa cúc với dòng nhắn gửi: *“Tương lai của em là quan trọng nhất. Em hãy luôn vui vẻ cho dù anh không còn ở bên cạnh. Hãy hứa với anh là em sẽ hạnh phúc!”*

Tôi loay hoay với bóng tối, sợ màn đêm, và sợ sự im lặng. Vì trong thế giới ấy, anh sẽ hiện lên rõ nét nhất và tôi - là người mất tự chủ với chính con tim mình.

Tôi chưa một lần tìm anh, chưa một lần cố gắng hỏi về anh. Tôi luôn trách anh tại sao lại làm thế? Tại sao lại chạy trốn như vậy? và vì thế tôi đã cố gắng giết chết cảm

xúc của mình trong sự oán trách, thờ ơ rồi
nguội lạnh.

Trong căn phòng trống vắng hôm nay,
tôi như chợt say giữa những giai điệu trong
“Người ở, người về” của Lê Minh Sơn

*“Vẫn biết chia tay nhưng trong lòng còn
men say*

*Đắm ướt trăng đêm hương cỏ ngàn
trùng...”*

Tôi vẫn nợ anh một lời hứa. Lời hứa cho
một cuộc sống thật sự hạnh phúc.

Nguyễn Thị Lâm

VÀ CỨ THẾ TAN ĐI

Buổi tối. Chuông điện thoại bỗng reo vang. Đoán biết là của Lê, Vân không thèm nhấc máy. Từng tiếng chuông vẫn tiếp tục réo liên hồi. Mẹ Vân thấy vậy vội đi đến cầm nghe.

- Alô ừ, bác đây! Bác khỏe, cảm ơn cháu. Vân hả, có, nó đang ở nhà đây. Rồi, bác sẽ nói Vân chờ. Chào cháu!

Mẹ Vân gác máy, rồi quay lại nói với Vân.

- Lê nó gọi. Nó nói mấy hôm nay gọi cho con mãi mà không được. Lát nữa nó tới đó!

Vân nghe thế, ngẩng đầu khỏi trang sách. Suy nghĩ một lát, Vân liền đứng dậy, tìm áo khoác rồi dắt xe ra.

- Con ra ngoài một lát. Lê có đến thì mẹ bảo Lê về đi, con không sao hết!

Mẹ Vân ngơ ngác:

- Ô hay! Con sao vậy? Hai đứa lại có gì giận nhau à?

- Không có gì đâu mẹ. Chỉ là con không muốn gặp Lê lúc này, vậy thôi.

Nói rồi Vân đạp xe đi. Và không hiểu từ đâu, nước mắt cứ thế trào ra, cay xè nơi sống mũi.

Phố vào đêm. Ánh đèn từ các hàng quán chiếu ra sáng trưng, hắt bóng từng người đồ dài trên mặt đường. Đường phố đông đúc, ồn ào. Vậy mà lúc này đây, Vân lại thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết. Người ta chỉ cảm thấy cô đơn khi cảm thấy quanh mình không còn ai để sẻ chia mọi chuyện, khi người ta không thể tìm được một chỗ dựa bình an những lúc đau buồn hoặc khi người ta nhận ra mình đã đánh mất một cái gì đó quan trọng mà mình khó lòng tìm lại Lê ơi, phải chăng Vân cũng vừa đánh mất một cái gì đó?

Chuyện bắt đầu từ hôm sinh nhật của Vân. Theo thường lệ, mỗi năm đến ngày sinh của mình, Vân đều tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ để họp mặt bạn bè. Và năm nào cũng vậy, Lê luôn là người đến sớm

nhất để giúp Vân bày biện, dọn dẹp mọi thứ và tiếp đón bạn bè. Từ trước tới nay, chưa có năm nào Lê quên vai trò của mình. Nhưng lần này thì khác. Lê bảo với Vân là sẽ đến trễ một chút và sẽ có bất ngờ lớn cho Vân. Và Vân đã bất ngờ thật, bất ngờ đến sững sốt khi thấy Lê dẫn theo một người bạn gái nữa tới và giới thiệu là bạn gái của Lê. Vân đã không thể tin cho đến khi ánh mắt của Lê nói cho Vân biết. Vân đứng như trời trồng, không còn biết phản ứng ra sao. Vân thấy lòng tự dưng buồn tha thiết, có cái gì đó hụt hẫng, chơi vơi. Và buổi sinh nhật đó cũng là lần đầu tiên Vân biết đến mùi bia. Có bao nhiêu chai bia của ba để dành đãi bạn trong tủ lạnh là Vân khuân ra hết. Hôm đó, Vân đã uống rất nhiều. Vân không nhớ là mình đã nói những gì, mà chỉ nhớ rõ ánh mắt của Lê kinh ngạc nhìn mình. Mặc kệ, Vân phớt lờ, cứ thế vui vẻ cùng các bạn. Để rồi, khi buổi tiệc tan, Vân lại vùi mình vào gối mà khóc. Vân đã khóc rất nhiều, chưa bao giờ Vân thấy lòng mình trống trải và buồn đến vậy. Vân là một người nhạy cảm, nhạy cảm với cả những cái nhỏ nhất

nhất đang thay đổi quanh mình. Một chiếc lá lìa cành, một cơn gió lạnh ùa đến sớm mai, một tiếng chim trong vườn thảng thốt. Tất cả những cái nhỏ nhặt ấy đều có thể làm Vân bật khóc. Huống chi tình bạn của Vân và Lê đã sâu đậm đến hai mươi năm, biết bao nhiêu kỉ niệm buồn vui hai đứa đã cùng chia sẻ. Thân đến nỗi Vân không bao giờ nghĩ rằng sẽ có một lúc nào đó hai đứa lớn lên, sẽ rung động, sẽ yêu thương và sẽ có một ai đó chen vào tình bạn của cả hai. Vân đã xem Lê là một phần rất quan trọng của mình và khó có thể bị ai đó giành đi mất. Vậy mà Đúng ra, Vân sẽ không khóc nhiều đến thế này, Vân phải vui cho niềm vui của bạn mới phải. Nhưng càng nghĩ, Vân lại càng thấy lòng mình buồn hơn. Vân đã quen có Lê bên cạnh lo lắng và chăm sóc cho mình, quen được cùng Lê chia sẻ biết bao điều trong cuộc sống. Vậy mà giờ đây, Lê có thêm một người bạn nữa, một người bạn đặc biệt quan trọng hơn Vân, bởi với người ta, Lê lại mang một tình cảm khác. Vân có cảm tưởng mình trở thành người thừa, mình bị lãng quên, và

trong Lê, vị trí mình bị người ta thay thế. Cái gì đó cứ tưởng là của mình rồi nay trở thành của người khác, làm sao mà không buồn, không khóc, không cảm thấy hụt hẫng, cô đơn.

Vân tránh mặt Lê, tắt luôn cả điện thoại di động, cứ thế lẳng lẳng đến trường, rồi lẳng lẳng về nhà. Vân cố gắng xem mọi chuyện như không, nhưng càng làm cho mọi chuyện đơn giản, Vân lại càng thấy nó phức tạp. Vân sợ Lê có người bạn mới sẽ quên mất mình đi, đôi lúc muốn gặp Lê để nói cho Lê biết cảm xúc của mình, nhưng lại sợ phải chấp nhận sự thật. Và cuối cùng Vân đã tìm cách chạy trốn, dẫu biết rằng có trốn khỏi trái đất này đi nữa thì những ý nghĩ về Lê, về tình bạn của hai đứa vẫn sẽ chẳng bao giờ buông tha Vân.

Vân về đến nhà lúc trời đã khuya. Lê đã về từ lúc nào. Mẹ nhìn Vân, lắc đầu. Vân cũng không nói gì, lẳng lẳng dắt xe vào nhà rồi trở về phòng. Vân lên giường, tắt đèn đi ngủ, cố giữ lòng mình bình yên và không nghĩ đến một điều gì nữa cả.

Buổi sáng. Trong khi Vân đang loay hoay dắt xe vào bãi giữ xe trong trường thì một bàn tay chợt níu vai Vân lại. Đó là bàn tay rất chặt của Lê.

- Đi với tớ đến chỗ này một chút, tớ có chuyện muốn nói với cậu!

Vân vừa thắng thốt vừa bối rối. Lần đầu tiên trước Lê, Vân không còn là Vân.

- Nhưng sáng nay lớp tớ có bài kiểm tra.

Bàn tay của Lê vẫn rất chặt.

- Mặc kệ. Cậu phải nghe tớ nói điều này, nếu không cả hai đứa mình sẽ hối hận mất!

Nói rồi Lê kéo Vân đi. Chiếc xe của Lê đã dựng sẵn ở đó từ bao giờ, có vẻ như Lê đã chờ Vân từ rất sớm.

Lê chở Vân băng qua những con đường nhộn nhịp của thành phố để ra ngoại ô. Trên đường đi, cả Vân và Lê đều không nói với nhau tiếng nào.

Lê dừng xe lại trên một bãi cỏ rộng nằm bên cạnh một con sông. Mặt nước phẳng lặng, yên bình. Những tia nắng sớm mai

nhảy múa lấp lánh trên mặt sông tựa như một bản hoà ca của hàng ngàn ngôi sao nhỏ. Vân im lặng ngắm nhìn mọi thứ. Lê cũng đứng bên cạnh. Bình yên.

- Cậu còn định tránh mặt tớ đến bao giờ?

Vân làm ra giọng bình thản.

- Tớ không tránh mặt cậu. Máy hôm nay tớ bận.

- Vậy tại sao cậu tắt điện thoại?

- Điện thoại tớ bị hư.

- Cậu...

Lê nén tiếng thở dài.

- Tớ biết là cậu đang buồn, đang giận tớ, thậm chí là ghét tớ nữa. Nhưng, dù có chuyện gì đi nữa, cậu cũng phải nói với tớ, đừng tránh mặt tớ như vậy!

Và Lê giữ chặt lấy đôi vai Vân.

- Cậu quay lại, nhìn vào tớ này. Bây giờ cậu nói đi, cậu đang giận tớ, phải không?

Vân vẫn quay mặt ra bờ sông, nhưng khoé mắt đã bắt đầu cay xè.

- Vân.

- Ủ, tớ đang giận cậu, tớ đang ghét cậu đó!
Cậu là người đáng ghét nhất thế giới này!

- Rồi nước mắt Vân cứ thế trào ra. Gió ngoài sông vẫn thổi vào lồng lộng.

- Còn tớ thì đang rất thương cậu, tớ thương cậu nhất thế gian này, Vân ạ!

Và Lê đang cánh tay ôm chầm lấy Vân. Bàn tay của Lê ôm Vân rất chặt, rồi xoa xoa đầu Vân như cái cách người ta vẫn hay làm để bày tỏ tình yêu thương. Vân định đẩy ra, nhưng rồi lại dịu dãi. Hai mươi năm là bạn của nhau nhưng chưa lần nào Lê ôm Vân vào lòng như thế này. Và cũng chưa bao giờ Vân lại thấy ấm áp và bình yên đến vậy.

- Tớ xin lỗi vì đã không cho cậu thời gian để chuẩn bị. Tình bạn của tụi mình thân quá đến nỗi tớ không nghĩ là cậu sẽ phản ứng như vậy. Tớ cứ tưởng là sẽ làm cho cậu bất ngờ, nhưng không ngờ lại làm cậu buồn đến vậy. Tớ xin lỗi, tha lỗi cho tớ nhé!

- Tớ biết là cậu đang rất khó khăn để chấp nhận mọi chuyện. Tự đứng tình bạn hai đứa đang thân thiết lại có một ai đó xen vào, điều đó rất khó chịu, phải không?

Nhưng tớ là bạn của cậu mà. Tụi mình đã gắn bó với nhau hai mươi năm rồi còn gì, tình bạn đó đâu dễ thay đổi một sớm một chiều được. Có người ta hay không có người ta, tớ vẫn luôn là bạn của cậu mà. Đừng bao giờ nghĩ là tớ sẽ bỏ quên cậu, đừng tránh mặt tớ như thế nữa, Vân nhé!

Lời nói trầm ấm ngọt ngào và những cử chỉ vỗ về của Lê khiến Vân dịu đi. Vân vẫn đứng yên, nước mắt vẫn rơi, nhưng không còn nấc nghẹn như trước. Vân thấy lòng nhẹ hẫng. Lê vẫn thế, vẫn là người hiểu Vân nhiều nhất, sẵn sàng chia sẻ với Vân và là chỗ dựa vững chắc nhất khi Vân cần. Tự dưng Vân thấy mình trẻ con và ích kỉ ghê gớm.

- Tớ ! Tớ cũng xin lỗi cậu. Tớ làm như vậy là ích kỉ lắm, phải không?

Lê nhìn Vân mỉm cười rồi lắc đầu.

- Không, cậu không ích kỉ tí nào cả. Tớ không giận cậu đâu, mà trái lại tớ còn cảm ơn cậu nữa. Nhờ cậu làm như vậy tớ mới biết tớ có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng cậu. Và tớ cũng muốn cậu biết

điều này: Trong lòng tớ, vị trí của cậu còn quan trọng gấp mười lần như thế nữa. Cậu mãi mãi là người bạn thân nhất của tớ. Dù sau này tớ có thương người nào đó nhiều đến thế nào đi nữa thì cũng sẽ chẳng có ai thay thế nổi vị trí của cậu trong lòng tớ đâu. Tớ hứa đó!

Vân đưa tay khẽ chùi nước mắt mỉm cười nhìn Lê. Vân biết đó không chỉ là một lời hứa. Nó là tất cả những gì mà Lê dành cho Vân. Và Vân cũng biết mình đã có một người bạn tuyệt vời đến thế nào.

Khi cả hai đứa ngồi im lặng dưới bóng cây bàng lãng già nhìn ra mặt sông, Lê bỗng nói với Vân:

- Cậu biết những lúc buồn, hay cảm thấy cô đơn, thất vọng, tớ thường ước điều gì không?

- Điều gì?

Lê quay lại nhìn vào mắt Vân.

- Đó là được ôm cậu vào lòng, ôm cậu một cách hoàn toàn vô tư và trong sáng, và cứ thế tan đi vào không gian, bay xa, xa mãi.

- Tại sao cậu lại ước như vậy?

- Vì có như vậy thì tớ mới mãi mãi giữ được cậu bên cạnh tớ. Và tình bạn của tụi mình cũng sẽ tồn tại mãi, không bao giờ mất đi.

- Nếu được như vậy, tớ cũng sẽ ước được tan đi bất cứ lúc nào!

Vân nhìn Lê rồi cả hai cùng mỉm cười. Nắng đã lên khá cao. Gió vẫn thổi vào lồng lộng. Ngoài kia, mặt sông như một tấm thảm lấp lánh, cứ thế mà trải dài, trải dài đến vô tận, như cũng muốn tan vào trời đất mênh mông.

Nguyễn Kim Tuyến

CHUỒN CHUỒN CÁNH XANH

“Nơi tự do có tôi. Nơi cánh đồng vàng mọng có tôi. Đôi cánh mỏng như lụa, lướt qua gió, lượn cùng mây. Nhà tôi sống nơi bờ ao bình dị, có rất nhiều bạn bè, những chuồn chuồn đủ loại. Tôi yêu tự do. Tôi yêu màu lá... và dĩ nhiên tôi yêu tất cả các đồng loại chuồn chuồn mình...” Một bản tự thuật hơi bị dài, nhưng tôi là một ca sĩ có tiếng trong giới chuồn chuồn nên mắc bệnh lê thê vậy đó.

Nói tóm lại, tôi là một chú chuồn chuồn tài năng không giống với bất cứ con chuồn chuồn nào. Tôi có đôi cánh mỏng như lụa, màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp. Tôi bay như xé gió, có thể chao liệng cùng lũ én, tỉ tê với lũ chim câu. Tôi đã từng đoạt giải nhất cuộc thi bay mở rộng Cúp

toàn Áo dợt vừa rồi. Tôi là một “hot chuồn chuồn”. Bạn bè hâm mộ tôi cuồng nhiệt và họ gọi tôi là “*chuồn chuồn xanh vĩ đại của chúng ta*”.

Chuyện về tôi dài lắm. Lý lịch về tôi thì ly kỳ đến từng dấu chấm câu. Tôi thề đấy. Tôi là một chú chuồn chuồn mồ côi mẹ. Mẹ tôi từng sống trong những tòa cao ốc đâm thẳng tới trời. Bà hay kể cho tôi về nơi đó: Nó lạnh, rất lạnh. Và không có bất cứ con chuồn chuồn nào. Không có bất cứ đồng cỏ nào. Bà là một trong những con chuồn chuồn được chọn để thí nghiệm về các loại tia X gây đột biến ghen ở thế hệ F1, nghĩa là thế hệ con cái như tôi đây. Tôi không phải là một chuồn chuồn giỏi về sinh học lẫn khoa học, mặc dù tôi thiên tài ở những lĩnh vực khác. Nơi sự lý giải của tôi cũng có giới hạn.

Mỗi con chuồn chuồn sinh ra chỉ có thể mang trong mình một bản năng thiên tài ở một lĩnh vực nhất định. Với tôi đó là nghệ thuật và thể thao. Nói về khoa học thì tôi chịu thua. Mẹ tôi bảo, tôi là kết quả của những thí nghiệm đầy phức tạp. Cánh của

tôi màu xanh ngọc bích. Một đôi cánh không giống với bất cứ đôi cánh không màu nào của những con chuồn chuồn khác. Tôi không có bố, hoặc có mà tôi lẫn mẹ tôi đều không biết. Tôi là kết quả của một quy trình sinh sản xa lạ với loài chuồn chuồn.

Họ - những nhà khoa học hi vọng từ đôi cánh xanh tôi có thể tự chế tạo ra chất hữu cơ để nuôi sống cơ chế. Kiểu như một nhà máy hóa học phức tạp tồn tại hàng tỉ năm ở lá cây. Chất diệp lục được ví như “vàng xanh”. Nó là một nhà máy thức ăn tuyệt vời không bao giờ cạn kiệt. Từ chất diệp lục, kết hợp với ánh sáng từ năng lượng mặt trời, một quy trình sản xuất nguồn di dưỡng hữu cơ được bắt đầu bất tận và liên tục.

Cánh của tôi màu xanh, nhưng có lẽ nó không giống như một chiếc lá được. Vì tôi vẫn luôn luôn đói bụng khi không gặm nhấm bất cứ cọng cỏ nào trong một ngày. Mẹ tôi kể, sở dĩ bà và tôi thoát ra ngoài được vì khi tôi vừa sinh ra với đôi cánh màu xanh... ngay lập tức đã xảy ra chuyện. Các nhà khoa học tranh công nhau. Và trong một lần ẩu đả, họ đã làm vỡ cửa kính, thế là

mẹ đã cùng tôi thoát ra ngoài. Nhưng bà không sống được lâu sau đó. Bà dường như sợ ánh sáng mặt trời. Bà sợ những điều điên rồ nhất đó là âm thanh của ếch, của dế về đêm. Mọi người bảo bà bị mắc bệnh “phòng thí nghiệm”. Bà qua đời trong một thể xác khô héo. Một kết thúc bi tráng được ghi chép trong kho tàng lịch sử của loài chuồn chuồn chúng tôi.

Tài sản lớn nhất mà bà để lại cho tôi đó là: Tự Do. Vì thế tôi luôn ca bài ca tự do hằng ngày: *“Đây là trời xanh, đây là lá cỏ... Thế giới của chuồn chuồn xanh thơm mùi mật úa. Ta mời gọi ánh trăng. Ta mời gọi mặt trời... Tất cả hãy về đây ca ngợi tự do cùng chuồn chuồn xanh là ta”*.

Và giờ đây, tôi có một niềm tin mãnh liệt vào tình yêu. Thứ mà mẹ tôi chưa bao giờ có. Vào một ngày thần ái tình đã bắn mũi tên định mệnh vào tôi. Tôi đã thấy nàng nhỏ bé, lung linh trong nắng. Tôi thích cái áo đỏ nhung tuyệt đẹp của nàng. Tôi thích cái cách nàng dong đưa mình soi sẫm điệu dàng

dưới mặt ao. Nàng chuồn chuồn ớt của tôi, tôi yêu nàng biết bao nhiêu cho thấu.

Tôi lo sợ nàng không nghe được nhịp đập cánh của tôi. Tôi lo sợ nàng không nghe những nhịp vẫy đuôi của tôi. Tôi lo sợ nàng không nghe thấy tình yêu tôi thổn thức. Tôi là một con chuồn chuồn đặc biệt. Tôi có đôi cánh xanh. Tôi lộng lẫy hơn những con chuồn chuồn khác. Nàng có nhận thấy tất cả những điều đó không?

Tôi không kiềm nổi lòng mình nữa rồi. Tình yêu ứa ra như dòng suối. Tình yêu bắt tôi ca lên điệu thần tiên. Tình yêu bắt tôi hát cho nàng nghe khúc nhạc thiên thần. *“Hỡi sao trên cao, hãy bay nhẹ vào ta. Ta sẽ kết những vòng pha lê tặng nàng yêu dấu. Ta sẽ cống nàng thắm cầu vồng. Nàng có thích cầu vồng không? Ta sẽ nâng cánh nàng cùng cánh ta bay khắp nhân gian. Nàng sẽ thấy tình yêu ta rực rỡ không thua kém gì sắc áo của nàng. Đôi cánh ta xanh. Nàng có thấy nó đang héo úa khi đợi chờ mong nhớ tình yêu nàng?”* Tôi không thể tin nổi. Tôi đã hát trước nàng.

Và kìa, nàng đã nhìn tôi chăm chú. Nàng có say đắm ánh nhìn không? như tôi lúc này đây. Và kìa nàng hát lại “*La lá la, la lá la... Ôi chàng chuồn chuồn xanh cánh mỏng, hãy hái sao cho ta. Hãy cho ta thấy cầu vồng và tình yêu của chàng. Hãy đưa ta đi khắp nhân gian. Tình yêu của chàng có đỏ như sắc áo của ta không?...*”

Tôi, một con chuồn chuồn đang yêu thật sự hạnh phúc. Còn gì hạnh phúc hơn khi tình yêu ta trao được đáp lại. Tình yêu là thứ mật ngọt tuyệt vời. Tình yêu là bài ca tuyệt nhất mà ta nghe. Hai chúng tôi bay lượn cùng nhau. Tôi đã nghĩ đến thiệp kết hôn sẽ gửi đi khắp Ao. Thiệp kết hôn phải là những lá thơ tươi nhất.

Nhưng kìa, những con người xa lạ đang tiến đến. Họ dùng những chiếc vợt điện vây bắt hai chúng tôi. Chuồn chuồn ớt tội nghiệp của tôi, nàng đã bị dính vào lưới vợt. Tôi nghe những âm thanh cháy xém và những tiếng xèo xèo vang lên kinh hãi. Tôi không muốn tin vào những gì diễn ra. Thật tồi tệ là tôi cũng đã bị bắt trong một chiếc

lưới diện khác. Tất cả bốc lên mùi của thảm kịch.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình trong một cái lồng kính. Những cảnh tượng này sao quen quen. Tôi bỗng thấy nao nao nhớ mẹ kính khùng. Những người mặc áo trắng tiến lại gần tôi hơn. Họ nói *“Đúng là con chuồn chuồn F1 đột biến gen mà chúng ta đang tìm...”* Không lẽ tôi đang ở phòng thí nghiệm. Tất cả xung quanh tôi toàn một màu trong suốt và cứng ngắt. Tôi thấy toàn thân mình nóng ran như thế sắp tan ra thành trăm mảnh.

Tình yêu của tôi, chuồn chuồn ớt bé nhỏ của tôi, mặt trời của tôi, nàng đang ở đâu? Liệu nàng có còn sống sót? Tôi như muốn cắn thật đau vào đuôi mình để biểu thị niềm đau. Xung quanh tôi giờ chỉ còn là những ống, những chai, những máy, những móc. Thân thể tôi giờ chỉ còn là những kết quả của lần thử tia X1, lần thử 2 tia X3. Tôi cần nói chuyện với một con chuồn chuồn, bất cứ con chuồn chuồn nào cũng được.

Tôi nhìn xung quanh, ồ có một cô chuồn chuồn toàn một màu tím. Cô còn rất đặc biệt, vì những hoa văn sặc sỡ. Tôi lên tiếng: *Xin chào, tôi là....*

Không một lời đáp lại. Tôi nhắc lại lời mình: *Xin chào...*

Vẫn là không gian lặng im. Tôi tức giận nhẩy cẫng lên người chị ta. Chị ta ngã nhào, lật ngửa cả bụng. Chỉ toàn một mùi tre nứa. Hóa ra chị chỉ là một mô hình chuồn chuồn mà thôi .

Im lặng một hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định cắn thật mạnh vào cái chân của mình. Cảm nhận niềm đau tâm can truyền qua thể xác. Tôi đơn độc, không tự do, không gì cả. Số phận của một con chuồn chuồn đột biến gen cuối cùng cũng chỉ là ở phòng thí nghiệm. Tự do, thứ tài sản mà mẹ trao tặng cho tôi đã bị con người cướp mất. Tình yêu, thứ vĩ đại mà tôi đang có với chuồn chuồn ớt cũng bị hủy hoại. Tôi không có gì cả, không người thân, không đồng loại, không có bầu trời, không có. Tất cả những gì tôi có chỉ gồm sáu chữ: “Không có gì dành cho mày.”

Đơn giản vì tôi là một con chuồn chuồn được sinh ra từ phòng thí nghiệm và kết thúc sự sống ở đây.

Hạnh Nhi

Em trai tôi

Tôi nhìn em trai mình, không biết phải nói gì để an ủi nó, đành ngồi im lặng cùng nó suốt một tiếng đồng hồ. Thôi thì đành làm thế, chỉ để thể hiện sự thông cảm với nỗi đau dầu dãi của nó.

Em tôi vào đại học, niềm vui chưa dứt đã phải bươn chải với đời để có thêm tiền đóng học phí, tiền ở, tiền ăn nơi thành phố sầm uất chưa kịp làm quen. Em tôi đáng người thanh mảnh, không đẹp trai nhưng có duyên ăn nói

và thành thật. Từ giữa năm lớp mười hai, nó đã để ý một cô bạn cùng lớp. Cô bạn đó tên Quỳnh. Quỳnh cũng tỏ ra rất quan tâm đến em trai tôi. Em mua áo, tự tổ chức sinh nhật cho em tôi. Tuy không muốn xen vào chuyện riêng tư của em, tôi cũng biết nhờ mối tình đó mà nó học tập ngày càng tiến bộ. Quỳnh trắng trẻo, dễ nhìn. Giọng nói của em trong như giọng hót của họa mi trong những buổi chiều gió lộng.

Một lần, Quỳnh tâm sự với tôi:

- Chị Hai, em cũng muốn được vào đại học như chị và Thanh nhưng có lẽ là do em chưa đủ tài. Vả lại, gia đình em cũng không đủ điều kiện cho em học tiếp nên em đành chịu. Em ở nhà làm thợ may, không biết sau này Thanh có vì thế mà bỏ em?

Tôi nắm tay Quỳnh:

- Xã hội mình đâu phải ai cũng có thể tiến thân bằng con đường học đại học. Mỗi người có một nghề. May quần áo cũng là một cách làm đẹp cho đời vậy!

Quỳnh nhìn tôi cảm kích. Tôi định nói với em rằng: “Ở thành phố, Thanh nó luôn rất nhớ em” nhưng lại thôi. Nên để cho Thanh nói sẽ có ý nghĩa hơn nhiều lần

Tôi nhìn em trai mình. Không biết nói thế nào để cho nó biết rằng nó hơn hẳn cái người đàn ông kia. Thôi thì đành im lặng. Sau này, có lẽ nó sẽ hiểu ra giá trị đích thực của cuộc đời. Đồng tiền của người đàn ông ấy tuy đã mua được người mà em yêu, nhưng rồi nó cũng chỉ là một thứ phù du.

Lúc này đây, em tôi đang mất niềm tin. Nó không còn tin vào tình yêu cũng như không tin vào khả năng của chính mình nữa. Bởi trước đó, nó đã không nghĩ rằng đồng tiền lại có sức mạnh lớn đến như vậy. Bởi trước đó, nó đã không nghĩ rằng một xứ sở không người quen biết lại có thể có sức hấp dẫn lớn đến thế với người nó yêu. Bản thân tôi cũng không biết rằng mối tình đầu đó có phải là tình yêu đích thực của em tôi hay không nhưng tôi biết rằng, sự mất mát này đã là một điều bất công đối với nó. Một buổi

tối, tôi gặp Quỳnh trong quán cà phê ấm cúng. Quỳnh đi với vài người bạn gái. Tôi đến gần hỏi thăm em:

- Đạo này em có khỏe không? Không ngờ sự việc lại ra thế.

- Chứ chị nghĩ em có thể chờ Thanh đến bốn, năm năm mà không được biết chắc sau này anh ấy sẽ có việc làm hay không ư? Vả lại, khi ra trường, dù có việc làm đi chăng nữa, liệu anh ấy có thể lo được cho em như

- Thế còn tình yêu?

- Thời này, em không cần tình yêu để làm gì. Bản thân chị yêu văn chương như thế nào, em hiểu, nhưng rồi chị được gì ngoài những đêm thức trắng? Chị cũng phải bắt lực nhìn những tác phẩm của mình nằm im trong ngăn kéo bởi các báo đã có sẵn những sản phẩm đặt hàng

- Quỳnh, chẳng lẽ em không còn tin vào bất cứ cái gì? Sống mà không có niềm tin thì thật là đáng sợ.

- Niềm tin của chị không biết còn được bao lâu nữa. Mà thôi, cuộc sống của em, em đã chọn.

Tôi nhìn Quỳnh. Em già dặn hơn nhiều. Mới chỉ có một năm sau khi rời trường trung học mà sao em có thay đổi nhiều đến vậy. Tôi thương hại em. Còn về phía em, chắc em cũng thương hại tôi, theo một cách khác!

Tôi nhìn em trai của mình: mắt nó sâu hơn, thân hình càng mảnh dẻ, tóc tai bù xù. Tôi muốn nói với nó rằng: chỉ chừng năm năm, mười năm nữa, những người con gái như Quỳnh sẽ không còn biết sự lệ thuộc là như thế nào, nhất là sự lệ thuộc về tiền bạc. Xã hội mình lúc đó ở đâu cũng trọng nhân tài, ai cũng xem trọng tình yêu, tôn vinh tình yêu và cũng có thể vì tình yêu mà sống chết. Nhưng tôi vẫn im lặng. Tôi ngồi bên em mình mà như ghế ngồi cạnh bàn vậy. Thanh biết nhưng đầu gối nó vẫn thu đến ngực, hai tay chống lên cằm.

Tôi đi dự đám cưới của Quỳnh. Thanh không đi, nó đưa cho tôi gói quà rồi cũng lủ bạn trai thời trung học vào quán bia. Tôi đi, bởi tôi muốn cho Quỳnh biết rằng: mặc dù tôi không ủng hộ việc nó bất cần tình yêu để lấy chồng Đài Loan, nhưng tôi vẫn luôn coi trọng nó. Mỗi người phụ nữ đều có một giá trị riêng, cần được trân trọng.

Quỳnh và chồng tiến đến bàn của tôi. Cô dâu chú rể cười rất tươi. Chú rể nâng ly chào cả bàn rồi nói:

- Xinh cảm ơn!

Quỳnh tranh thủ cúi xuống nói nhỏ với tôi:

- Qua đến bên đó em sẽ viết thư về cho chị.

- Xin cảm ơn!

Cô dâu và chú rể chào chúng tôi rồi đi sang bàn khác. Họ kê sát bên nhau trong ngày vui như những cặp uyên ương đã cùng nhau dệt mộng. Vậy mà trong tôi lại bùng lên một nỗi lo không phải của mình. Từ khi Quỳnh quyết định lấy chồng đến nay mới vãn vẹn có hai tháng, làm sao Quỳnh có đủ thời gian để học tiếng Đài Loan. Dêm tân hôn, liệu em có đủ

ngôn từ để diễn đạt cảm xúc của mình cho chồng hiểu

Tôi nhìn em trai của mình, biết nó vẫn chưa nguôi ngoai được nỗi nhớ người yêu, biết rằng nó vẫn chưa hiểu ra nó có giá trị hơn người đàn ông kia ở tri thức, ở tuổi trẻ. Tuổi trẻ và tri thức hơn hẳn những đồng tiền vác đi “mua người”. Và Quỳnh, rồi sau này sẽ nhận ra rằng mình đã sai lầm khi xem nhẹ tình yêu

Cuối cùng thì tôi lên tiếng:

- Em phải vượt qua! Em còn trẻ. Thời gian sẽ khiến em quên Quỳnh đi và rồi em sẽ tìm được tình yêu đích thực.

- Chị đã lầm! – Mất em tôi sáng quắc, chiếu tia nhìn vào không gian vô định – Em sẽ không bao giờ quên được nỗi thua thiệt này. Em sẽ luôn nhớ, nhớ để cố hết sức sao cho em của em, con trai của em sẽ không bao giờ phải chịu nỗi thua thiệt như em!

Tôi nhìn lại em trai của mình một lần nữa
rồi yên tâm bước ra khỏi phòng vì tôi biết nó
đã có thể ở một mình trong những căn phòng
trống...

N.T.H

Huỳnh Tài

BIẾT LÀM SAO ĐÂY

Tao thấy bà xách ba cái giỏ. Người bà như con còng gió, một vai mang, một tay xách, và vì bà lùn xịt nên phải treo một cái tòng teng trên cùi chỏ. Bà hỏi tao đường lên thị trấn có xe dò hôn? Tao đoán chắc bà ở đâu mới tới. Mà nhìn mặt thấy hiền khô hà. Kẹt cái xe của anh Tư hết xăng. Tao nói, cô theo hướng này, hỏi thăm tiếp người ta chỉ cho. Lúc đó, tao thấy xót ruột ghê. Bà qua lộ mà lơ ngơ. Tao chạy nhanh đi đổ xăng. Ngoái lại thấy bà đang nói chuyện với ông xe ôm, rồi bà đứng tần ngần mà suy nghĩ. Coi bộ chắc tính toán xem thiệt hơn thế nào. Nhưng mà lúc tao đổ xăng được thì thấy bà thót lên xe ông xe ôm rồi. Tao muốn chạy theo, kêu bà qua tao chở dùm cho, nhưng cũng ngại, sợ ông honda ôm chửi tao chết.

- Nếu tao là bà, tao cũng hông dám cho mày chở?

- Sao không?

- Tự đứng, ở đâu có thằng tới kêu, qua tui chở cho, ông nội tao cũng hổng dám.

- Ủ! Người tốt cũng khó quá mà y hén!

- Có vậy mà mà buồn từ này giờ hả?

- Hổng biết có buồn hôn. Khi không thấy khó chịu.

- Mà y khùng giống.. má mà y ghê!

Phong mới nói xong câu đó, liền bị thằng Hân gạt chân một cái. Phong ú ớ, nhớ ra mình nói hớ. Huân ừ một cái nhẹ hều, không nói. “Tao hổng cố y”. Huân cười, có gì đâu, ai mà hổng nói má tao khùng. Mà mà ời, tự đứng tao nghe nói tiếng khùng, sao mà nặng nặng làm sao ấy, nặng hơn chữ điên. Thiệt đó!

Vậy là mấy thằng ngồi im ru, hổng dám nói tiếng nào. Tự đứng, chắc trừ thằng Huân là nạn nhân ra, ai cũng thấy ngại hết sức. Vô tình một chút, lỡ miệng mấy lời, mà trĩu nặng tâm can, buồn quéo ruột.

Huân hay kể mấy chuyện nó lên trên thị trấn, gặp mấy cảnh đau lòng muốn chết mà hồng biết làm sao giúp. Có bữa, thấy ông vé số, chân nhỏ xíu như tay, cong như cái đầu cây ngoéo ếch, lết chèm bẹp dưới đất. Mỗi lần, ông mời ai, ông ngược cái mặt lên thấy thiệt là cực khổ. Cái dít quần của ông thì khỏi nói luôn. Ông kêu Huân mua cầu may, chiều nay thần tài gõ cửa. Huân muốn mua thiệt, nhưng trong túi hồng còn một đồng. Tính hỏi, ông đổi mấy cái thau mũ mới mua này hôn, mà sợ ông la. Người ta bán vé số lấy tiền chứ ai mà đổi lấy đồ bao giờ. Vậy nên, đành ngậm miệng, lắc đầu ngoây ngoây, nói trong bụng, ông đi nhanh đi, ở đây hồng dám lát nữa tui cho ông chiếc xe đạp này luôn bây giờ. Lúc nghe, thằng Hân cười khà khà, mày mà có cho, đố ông dất về được. Thì đại loại là mấy chuyện như vậy. Nghe tưởng như Huân là thằng nhân ái lắm, thương người ghê lắm. Vậy chứ, nhiều lúc trong lúc nói chuyện nhảm (hồng biết nhảm thiệt hôn, chứ mấy đứa tui nói cho con trai nói chuyện này là nhảm), tui nó chỉ muốn khóc chứ đố biết làm gì hơn:

- Mà y thương ai nhất trong nhà?
- Má tao.
- Còn ghét?
- Má tao luôn.

Đó, nó nói vậy, hổng nói nó khùng thì uống không? Má mình, ghét thì ghét, thương thì thương, dằng này nửa ghét nửa thương, lừng lững như trứng hột vịt lộn. Nghe Huân nói, tụi này thấy cũng ngộ ngộ. Mà lạ là lại thấy sao trong mắt cay cay như cái vị rau răm, rồi thấy mặn chát trong bụng như muối tiêu chanh vậy. Cái thằng, thiệt là...

- Nghe nói, con Hương sắp làm đám hỏi.
- Con nhỏ đó cũng có người thương hả?
- Trời! Mà y khi dễ con gái người ta dữ hén!
- Ủ ! cũng mừng cho nó chứ mậy? Mai mốt tụi mình phải đón đũa đĩnh về quán rạp cưới phụ nó rồi.
- Có khi nào, gần tới đám cưới, con Hương trốn đi giống má thằng Huân không? Nghe nói, ông già thành phố nào đó cưới nó!

Lại dựng chuyện thằng Huân. Ngộ ghê! Thì toàn là nghe kể thôi. Lúc má bỏ trốn theo ba là thiệp mời gởi bà con hết rồi. Hối động đến mấy ông trời không chứ? Ông ngoại xấu hổ không dám ra ngoài đường gặp ai. Con gái nhà ông Bảy đó, bỏ nhà theo trai. Nghe nhức đầu bưng bưng, ăn cơm mà tưởng nhai sạn. Má Huân theo quê chồng, mà có được nhìn nhận dâu. Mang bầu hả? Trời ơi, người ta nói vậy nè, chịu nổi hôn? Cái ngữ bỏ cha bỏ mẹ theo trai cũng hồng thường dâu à nha. Vậy chứ đứa nhỏ trong bụng hồng biết phải cháu nội tui hôn? Người ta nói nhẹ hẫng như hít điều thuốc rê mà má Huân nghe như ngàn cân đổ xuống đầu. Đau thấu mấy ông trời đó chứ. Vậy mà, ba Huân lúc đó cũng chịu cưới vợ. Hôm đám cưới, má nói, ổng cười tỉnh queo mày ơi. Tao đứng nhìn rước dâu, ổng liếc một cái rồi đi một nước. Rồi ở đợ, sinh con không lâu sau đó. Vậy mà sinh non mới chết. Nhưng hồng biết rõ nữa, lúc má Huân ẵm nó về nhà ông bà Tư, vừa đi, vừa cười. Người ta nói, con nhỏ này khùng mà cũng còn biết nuôi con. Ông bà Bảy thương con, nuôi cháu. Má

Huân từng từng từ đó đến giờ. Hỏi Huân hổng biết có giống ba nó không, chứ hổng thấy giống bên ngoài một tẹo nào. Ông Bảy nói, hồi đó, tui với bà có nhìn mặt thằng rể dâu mà biết giống hay khác.

Cái phận mồ côi của Huân cứ vậy mà lớn. Hổng dễ nuôi dâu. Tưởng dâu chết hụt mấy chục lần đó chứ. Ai dờ, con mình mà tự đứng dang ẵm cho bú, má Huân nghe tiếng pháo đám cưới nổ, “dzụt” con xuống đất cái dúi, bít hai lỗ tai chạy mất tiêu. Có hôm, ẵm Huân cất cỏ bò. Má bỏ Huân nằm trong đồng rơm, rồi chiều về luôn, quên tuốt thằng con trong đó. Ông bà Bảy hỏi, trả lời hổng biết ở dâu một cách tỉnh queo, làm cả xóm quíu chân đi tìm. Bởi vậy, má Huân nổi tiếng lắm. Huân cũng vì thế mà nổi tiếng lây. Hễ Huân làm chuyện gì lơ ngơ, khác người một tí là người ta cũng không trách. Kệ! Nó giống má nó một chút, có sao dân! Nghe riết quen, tưởng như hổng còn buồn. Lặng câm mà như ai xát muối!

Rồi ông bà ngoại mất, Huân cũng biết đi cuốc ruộng, chăn bò, nuôi gà, mò cá mà sống với má. Cái thằng vậy mà giỏi! Trời khiến nó nuôi má nó, chứ con mà hổng biết gì, gặp bà má khùng khùng thì chắc cạp đất mà ăn. Tui thằng Phong khoái Huân vì nó thiệt tình, hiền như con bò nhà nó, cho ăn một chỗ là một chỗ, cho xuống ruộng cũng không bao giờ ăn lúa nhà người ta. Ngộ vậy đó! Lớn chồng ngồng vậy, mà lâu lâu bị má nó lấy đòn gánh rượt chạy có cờ. Người ta can, bu lại hỏi cái gì. Má Huân trả lời tỉnh queo, nó hổng cho tui ăn cơm. Ai đời, thằng con mất dạy hôn? Trời ơi, con mới dọn cơm ăn xong đó, mà má con cứ nói chưa ăn không hà. Bả lục cơm ra, toàn là đồ, chứ có ăn đâu. Người ta nghe mà lắc đầu. Chưa hết, có lần hồi đó, đang nửa đêm, tự dưng má Huân nhảy xuống đìa tắm, bơi dưng dưng như rái. Huân tưởng má tự vận, nhảy xuống kéo lên, ai dè bị nhấn nước. Lúc đó, Huân chưa mạnh như bây giờ, chống cự hổng lại, ló đầu lên là bị nhận xuống. Cũng may có người đi qua can kịp, nếu không châu diêm vương mấy đời rồi còn đâu.

- Tao thương bả là bả hồng bóp mũi tao lúc đẻ tao. Còn ghét là bả làm tao xém chết mấy lần.

Ai nghe Huân nói vậy cũng thương. Ghét ghét, thương thương, nhiều khi lắc léo, khó nói chứ hồng phải chơi. Mà lắm lúc nói vậy, chứ hồng phải vậy !

- Bả mà hồng phải má ruột tao, tao bỏ bả rồi!

- Trời, mày nói vậy, coi chừng trời đánh nghe mậy!

- Thiệt. Mới hồi sáng này nè, tao thấy bả nấu canh, mừng thấy sợ, tưởng bả hết bệnh. Ai dè, tao chan canh, húp cái rột, tưởng đầu mình uống nước biển. Chắc bả tưởng muối là đường.

- Muối với đường giống nhau, chắc má mày lộn!

- Lộn con khỉ! Đường nhà tao toàn là đường cục không, chứ phải đường cát trắng đầu!

Nói vậy chứ, lúc về nhà, thấy má bữa bộn, nó chịu cũng không nổi, làm thỉnh mà dọn

đẹp, trái chiếu giăng mừng. Máy lúc bình thường, má Huân cũng đi cấy, cũng cắt lúa giỏi như lúc con gái, nói chuyện cũng duyên dáng để chứ đâu phải chơi. Ngặt có cơn, nên không ai ngó. Có lúc Huân còn muốn rao lên, ai cưới má tui hôn? Tui đền ơn suốt đời. Mùa mưa hay mùa nắng, cũng lủi thủi hai mẹ con, lúc rôm rả, cũng có lúc như cái chùa hẻo, buồn ơ là buồn. Mà từ hồi đó, Huân đâu dám đi đêm, đi soi cỡ nào cũng về, sợ má làm bậy, không ai thấy. Muốn bỏ đi làm chỗ khác cho khuất mắt lắm, mà quyết định hổng được. Chưa có động lực hay cơ hội nào tới cả.

Trưa nọ, gió cũng hơi nồng. Ông thầy Long miệt vườn nào đó ngang qua xóm Huân, nói là xem mạch tay chữa bệnh. Má Huân nói, tao đi thử, xem có hết bệnh khùng không? Huân nghe mà muốn bật ngửa, lật dật chạy theo. Người khám xếp hàng cũng khá đông. Tụi thằng Phong, Hân cũng xen vô, nói là đi khám xem có bệnh ế vợ hôn, rồi cười hô hố, nửa đùa, nửa thật. Ông nói, ai tin thì khám, không thì thôi, tui làm phước, mong mấy bữa cơm rau là mừng rồi,

hổng lấy công. Ông chỉ bà con hái thuốc nam, xắt ra mà ngâm thuốc uống. Lúc thấy má Huân, ông ngờ ngợ, rồi bắt chuyện?

- Mèn ơi! Con Sang, bây giờ hơn chưa?

- Huân sắp tới, thấy má cũng đang ngây ngây, chưa biết ông này là ai.

- Má con cũng có cơn hà bác ời.

- Mà là con má mà hả?

Mấy người trong xóm nghe cười rần. Hồng nói gì hết, ông xoay thẳng Huân ra phía sau, vạch cái áo nó lên, kéo cái quần nó xệ xuống một chút, thấy cái vết sẹo đen to tướng bên cái mông trái. Thằng Huân mắc cỡ, kéo nhanh quần lên, chửi, dô duyên, làm gì vậy trời!

Hôm ông Long đi, ông lại từng nhà chào. Duy nhà thằng Huân ở giữa xóm, mà ông lại cuối cùng, rồi ở lâu nhất. Từ dạo ấy, thấy thằng Huân ít kể về chuyện má nó khùng. Hồng biết hết bệnh thiệt không, chứ chắc một cái là hồng thấy nó đi cắt thuốc nam như mấy đứa kia. Để coi hôm bữa thầy Long nói gì. Thầy kể, lúc ba Huân cưới vợ ở Sóc Trăng, má Huân ở nhà người ta mà bắt đầu

thấy dăng trí, hay quên lắm lúc rồi. Lúc sanh con, lại sanh non, nên thằng nhỏ không qua nổi. Người ta đem thằng nhỏ đi chôn. Má Huân thì không thấy con, nên cứ tìm, tìm hoài, rồi cứ dài dài ra. Mấy ngày sau, sư cô trong chùa, ẵm Huân lại cho má Huân nuôi, nói là con của má đó, tại vì thằng nhỏ bị bệnh, đem chữa, chứ hổng có chết. Vậy mà má Huân cũng tin sái cổ. Chắc người khùng dễ tin chẳng? Mà Huân là thằng con hoang thiệt. Người ta lượm nó trong chùa. Má Huân nuôi nó cũng mấy tháng cứng cáp, rồi mới ẵm về ngoại. Nghe ông Long kể cảnh má một mình nuôi Huân, nó ngồi toàn khóc là khóc. Tụi thằng Phong, thằng Hân cũng chảy nước mũi chứ hổng phải chơi. Ai nghe cũng thương, mất buổi chiều, hổng khám bệnh, mà về ai cũng vui, cũng thương mẹ con thằng Huân hết sức.

Lúc đi soi, tụi thằng Phong hỏi:

- Giờ má mày hổng phải má ruột đó, mày tính sao?

Huân vừa sấm soi con cá lóc mới dính được, vừa nghĩ đến đám rau đắng đất sau nhà mới mọc, mà tưởng tượng một nồi cháo cá thơm lừng, nhân nhần. Nó nói với tụi kia mà cũng không buồn suy nghĩ:

- Vậy theo tụi bây, tao phải làm sao đây?

Phạm Thị Hằng

BÚT XÓA

Không hiểu vì sao tôi không thể thu gom hết những cây bút xóa vương vãi khắp phòng. Trước khi đi ra ngoài hoặc trước khi đi ngủ tôi cứ đinh ninh rằng mình đã dọn sạch bọn chúng nhưng ngay khi về hoặc thức dậy tôi lại thấy một vài cây lăn lóc trong góc nào đó của căn phòng. Mỗi khi nhìn thấy chúng tôi lại muốn phát bệnh. Thôi thì cứ chấp nhận chúng như chấp nhận những cái xác côn trùng rơi rớt dưới cánh cửa sổ mỗi buổi sớm mai.

Nó chết đã hai tháng nay rồi mà những ký ức buồn vẫn ám ảnh tôi mãi không thôi. Tôi ước có thể quên đi cái dáng ngồi chăm chú bên cuốn sách của nó. Tôi ước có thể quên đi nụ cười ngây ngô của nó vì những hình ảnh ấy làm lòng tôi chùng xuống. Ngày mới đến ở căn phòng này tôi đã lạnh tóc gáy vì nụ cười chào mừng ấy của nó. Có nhiều

cách chào đón một thành viên mới đến một căn phòng trọ, có người vồn vã, có người dò xét và cũng có người đứng dưng. Tất cả những điều đó không làm tôi lo lắng nhưng thái độ của nó khiến tôi ngỡ như mình sắp phải ở với một đứa tâm thần. Cũng may tôi vốn là một đứa không sợ trời không sợ đất nên mặc kệ nó tôi vẫn vào ở, thực sự vào thời điểm đó quá khó khăn để chọn lựa một phòng trọ thật tốt, sau khi rời bỏ ngôi nhà chủ lấy lại để bán.

Cùng lắm thì tôi nghĩ rằng tôi cũng chỉ chịu đựng mỗi một đứa bạn cùng phòng là nó, trước khi tôi kịp biết rằng nó không hề gây chút phiền hà gì cho tôi. Tôi đã ít nói mà nó còn trầm lặng ít nói hơn. Từ nụ cười ngây ngô buổi đầu về sau nó không nói năng gì nhiều. Suốt ngày nó cứ cắm cúi vào những cuốn sách và tập vở. Ban đầu tôi cứ tưởng nó thật chăm chỉ, qua những lời nói vu vơ tôi được biết nó là sinh viên năm nhất, “hèn chi còn lại chút dư âm của những ngày học tập đảng hoàng hồi cấp III” – tôi nghĩ vậy. Thế nhưng ngay sau đó tôi đã biết là mình lầm. Những lúc vô tình nhìn nó hý

hoáy bên bàn viết, tôi lại thấy nó cầm cây bút xóa gạch nham nhỏ trên những dòng chữ.

Tại sao nó chết? Đôi khi tôi nghe người này người kia nhắc đến một lí do gì đó nhưng tôi không chắc chắn về bất kỳ một lí do gì. Riêng tôi, tôi có cảm giác những cây bút xóa cất giữ bí mật về cái chết của nó. Có lẽ chính những cây bút xóa đã dựng lên thành một khối khổng lồ, đổ sập xuống và đè chết nó trong đó. Một cái chết ma quái như chính con người kỳ lạ của nó.

Tôi học hơn nó một năm, gia đình khá khó khăn nên ngoài giờ học phải đi dạy kèm. Bận rộn hết sức nên nhiều hôm về nhà tôi chẳng nói với nó một câu, dù biết tính nó nếu không ai hỏi han thì đổ mà nó mở miệng. Giờ tôi đang hối hận đây. Biết vậy hồi đó trò chuyện với nó nhiều hơn. Ít ra cũng để hiểu nó hơn, để nó biết rằng có một người hiểu được những gì đang diễn ra trong trái tim cô độc của nó. Chỉ có một lần đi học về mệt mỏi tôi đã nổi cáu trước cái dáng ngồi tũn tũn xóa xóa bình thản của nó:

- Xoá gì mà xoá mãi thế? Không còn việc gì để làm nữa sao?

- Ủ. Nó không mỉm cười nữa, chắc là vì biết tôi đang bực bội, lúc ấy tôi nghĩ một đứa trông ngốc nghếch như nó mà cũng nhận thấy được cảm xúc của người khác hay sao? Nó nói tiếp:

- Ước gì có thể xoá hết tất cả những gì đã xảy ra.

Làm sao xoá hết tất cả những gì đã xảy ra chứ? Tôi tự hỏi không biết nó lấy cái ý nghĩ ấy ở đâu ra. Lẽ nào một đứa mới vào năm nhất mà đã có thái độ ngẩn ngơ như vậy vì thất tình? Tôi nhớ năm ngoái lúc bằng tuổi nó tôi tràn đầy háo hức bước vào cổng trường đại học, tự xem từ nay bên trong trường là thế giới của tôi, tôi sẽ mặc sức tung hoành.

Bây giờ tôi lại ước mình đã nặng lời với nó nhiều hơn. Quá nhiều khoảng lặng trong tâm hồn nó, giá như tôi làm sôi động nó lên, dù chỉ bằng những tiếng la mắng có lẽ đã có cái gì đó kéo nó ra khỏi những suy nghĩ triền miên của nó. Biết đâu nhờ vậy mà tôi

có thể cứu sống nó. Cứu nó thoát khỏi những ký ức kinh hoàng vừa mới xảy ra thôi, những chuyện mà tôi vừa tình cờ biết được, những chuyện mà vì thế cô nó dù đang nuôi nó ăn học nhưng vẫn kinh tởm khi nhìn thấy nó, con gái của một kẻ giết người, mà giết ai chứ? Chính là cha nó. Trước mặt nó. Bà ấy đã vào tù 1 năm, chưa lần nào nó đủ can đảm để vào thăm.

Như đã nói ở trên, tôi chấp nhận những cây bút xóa hết mực lẫn lóc mỗi lần tôi nhìn quanh quất để cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi không có cảm giác hoảng sợ hay tò mò nữa. Cho đến khi tôi nhìn thấy những cây bút xoá có dính những vệt máu, rất nhỏ, rồi loang ra, to dần, to dần. Tôi cố gắng để không nghĩ bậy bạ, cầm một cây lên, ngắm nghía. Rồi tôi dùng nó để xoá lên tờ nháp. Suýt nữa thì tôi đã hét lên khi thấy thứ nước chảy ra không có màu trắng mà là màu đỏ. Đỏ như máu. Tôi gồng mình, kẻ nào chơi khăm tôi đây. Nhưng quanh đây làm gì có ai nhỉ? Chỉ có một cặp vợ chồng già làm nghề lượm ve chai, họ mới chuyển đến làm sao biết những chuyện xảy ra trước đây? Và họ

cũng đâu có rảnh rồi và đủ trẻ trung tinh nghịch để đùa giỡn với tôi?

Thế nhưng trò đùa vẫn tiếp diễn, và ngày càng quá đáng hơn. Tôi cố không để ý đến những cây bút xóa, nhưng chúng vẫn hiện diện. May mà chúng khá hiền, chúng chỉ vô tình xuất hiện những khi tôi “vô tình” liếc vào góc phòng, chứ nếu chúng cứ quẩn lấy chân tôi thì tôi đến phải vào bệnh viện tâm thần. Tôi chỉ nghĩ vậy thôi mà hoá ra có lúc nó trở thành sự thật. Hôm ấy tôi thức dậy trễ, nhìn lên đồng hồ thấy đã đến giờ vào lớp. Thật muốn điên cái đầu, tôi ước gì bay được vào lớp, đây là một môn quan trọng và ông thầy thì cực kỳ khó, vào trễ đứng ngoài như chơi. Tôi cố soạn đồ cho nhanh để chạy đến lớp. Vậy mà dưới chân tôi những cây bút xóa kêu lạo xạo. Tôi bước dần ra cửa, những cây bút lăn theo, những vệt máu dây lên sàn nhà. Tôi thấy tim mình thót lại, tự nhủ sẽ không quay về căn phòng này cho đến khi tìm được một căn phòng khác.

Tôi tự rửa xả tính tình lập dị của mình, lẽ ra khi phát hiện ra căn phòng này có cái gì đó không bình thường thì mình phải tìm

phòng khác ngay chứ! Để đến lúc những trò này trở nên không chịu nổi mới vội tìm phòng thì quá tệ. Bây giờ không có gì đáng sợ hơn việc phải quay về căn phòng này. Hôm nay tôi nhất định phải tìm ra phòng.

Vậy mà suốt ngày tôi không thể tìm ra chỗ nào thật. Ở đâu nghe tôi có xe máy cũng lắc đầu, họ không có chỗ cho chiếc xe của tôi. Tôi tự hỏi có thể vớt chiếc xe ở đâu được nhỉ. Nhưng vô ích, chỗ giữ xe ban đêm gần nhất căn nhà trọ ấy cũng phải đi tới gần cây số. Mai tôi sẽ tiếp tục. Nhưng tối nay tôi phải về căn phòng quý sứ ấy thật rồi!

Khác với mọi ngày, đêm ấy đối với tôi thật khó ngủ. Khuya dần. Khuya dần. Tôi bắt đầu nghe những động lực cọc, lực cọc Chúa ơi! Tôi nhắm mắt lại, kéo chăn lên che mặt. Rồi đến tiếng loạt soạt như ai đó lật giấy. Thôi đi, thôi đi mà! Nhưng nó vẫn tiếp tục. Tiếng miết cây bút xóa xuống giấy. Lần đầu tiên tôi nghe mình run lên bần bật. Tôi muốn dậy bật đèn, bật nhạc, làm sao cho thật sáng, thật ồn ào để tôi khỏi phải

nghe những âm thanh quỷ quái ấy nữa. Nhưng tôi không đủ can đảm, dù chỉ để ngồi dậy làm những việc đơn giản ấy. đành nằm im chịu trận. Cũng may cái tính vô tâm dễ ngủ đã giúp tôi ít nhiều.

Thật xui xẻo ngày hôm sau sự việc lặp lại y như ngày hôm trước. Dù có sự giúp sức của mấy đứa bạn cùng lớp, tôi vẫn thất bại trong việc cố tìm cho ra một chỗ ở mới, tôi biết mà, mỗi lần chuyển phòng là một lần khổ, khổ nhất là cái khâu tìm phòng đấy. Mấy đứa bạn trời đánh cứ cười cợt khi nhắc đến cái lí do khiến tôi phải chuyển phòng. “Thời nay làm gì còn ai tin vào ma quỷ, vậy mà một đứa không sợ trời không sợ đất như mày lại tin mới lạ chứ!” Tôi liếc nó: “Chính vì không sợ trời không sợ đất nên tao còn ở lại đó đến giờ này đấy. Cỡ như mày thì đã chạy từ đời nào” Cuối cùng thì một đứa là Mỹ Hoa tình nguyện ngủ lại với tôi đêm đó. Tôi ngán ngẩm nghĩ tới lúc phải dỗ cho nó bình tĩnh. Con nhỏ này đâu phải là người mà mình có thể dựa vào!

Đêm đó tôi cẩn thận để đèn sáng, bật nhạc lên. Nhỏ Hoa tũm tũm cười. Tôi biết nó

cười ai. Nhưng tôi cứ bình thản làm những việc mà tôi cho là cần thiết. Rồi ngủ. Nửa đêm, tiếng rú lên của Mỹ Hoa làm tôi thức giấc. Tôi hỏi chuyện gì, nó đỏ mặt: “Chỗ lạ, khó ngủ quá!” Biết chuyện gì rồi, tôi bảo nó nằm úp mặt vào tôi, rồi xoa lưng cho nó “Vậy đỡ hơn phải không?” Nó nằm im thín thít, vậy mà tôi còn nghe cả người nó run run.

Vậy mà đến gần sáng tôi lại nghe tiếng nó hét lên một lần nữa rồi dùng hết sức lay tôi dậy. Mệt mỏi hết sức, tôi chống tay ngồi lên. Nước mắt nước mũi nó rùng rùng: “Ra khỏi đây đi, căn phòng này ghê quá!” Tôi thấy hơi hả dạ: “Chuyện gì nữa?” Nó chỉ về phía góc phòng, tôi nhìn theo ngón tay run run của nó. Ở phía ấy một đám máu lênh láng, ở giữa là những cây bút xoá.

Hôm ấy cả nhóm giúp tôi chuyển gấp sang chỗ của Mỹ Hoa ở tạm. Có đứa nào đó bảo mua một nắm nhang thắp lên, nhưng tôi cản lại, khi còn sống nó chúa ghét mùi nhang, một lần nhà bên cạnh cúng vái gì đó thắp nhang nó đã ho sặc sụa. Và chắc chắn là nó chẳng vui vẻ gì nếu thấy tôi chấp tay

lại mà vái nó. Trước khi khép cửa lại lần cuối cùng, tôi quay vào, nhìn chỗ mình vừa lau sạch sẽ khỏi cái chất màu đỏ nhớp nháp đêm qua và nói: “Không bao giờ có thể xóa đi những chuyện đã xảy ra. Hãy dừng lại đi!”

Phạm Thị Hằng

MIMI MẤT ĐIỆN THOẠI

Khóc suốt suốt. Rồi ngồi thừ ra. Rồi chửi um sùm. Tên ăn trộm nào mà lấy điện thoại của Mimi chắc cũng ăn không ngon ngủ không yên vì suốt ngày hắt xì hơi, Mimi nhắc tới hoài mà!

Lí do đầu tiên làm cho Mimi khóc tiếp vì lo lắng là làm sao nhớ lại số điện thoại của bốn người bạn trai thân nhất đây! Nhất là anh Hiếu và Trí, hai người đang nằm trong vòng lựa chọn của Mimi. “Tiếc nhất là các tin nhắn của anh Hiếu. Từ khi quen nhau tới giờ Mi lưu tất cả những tin nhắn của anh Hiếu, chẳng dám xóa một tin nào. Vậy mà không biết có cách nào không nhỉ? Làm lại SIM có giữ lại được các tin nhắn ấy không? Tôi bảo bó tay thôi, cùng lắm là giữ được số của mình, làm sao giữ nổi các tin nhắn. Thực ra thì tôi cũng không rành về lĩnh vực

này lắm. Nó lại quay sang lo lắng cho các anh chàng của mình.

Sao không thông báo cho họ bằng email?

- Tôi hỏi

- Anh Hiếu không có thói quen lên mạng. Trí thì đang bận túi bụi vì một hợp đồng mới. Chỉ sợ họ gọi không được rồi đâm ra lo lắng cho Mimi thôi! Cả mẹ nữa, (may quá, cuối cùng thì Mimi cũng nhớ ra người quan trọng này!) cũng may là Mimi còn nhớ số điện thoại bàn ở nhà, nếu không thì mẹ cũng sốt vó lên.

Tôi vừa thương vừa buồn cười vì Mimi. Suốt ngày nó cứ lăm lăm đoán ra một con số nào đó và mượn máy tôi để nhá xem, nếu là anh Hiếu thì anh sẽ gọi lại liền. Thế rồi cũng có người gọi lại thật, nhưng chẳng phải là anh Hiếu, những anh lạ hoắc và hồ hởi làm quen với Mimi. Thế đấy, đến nỗi qua điện thoại mà người ta cũng bị hấp dẫn bởi giọng nói của nó nữa! Tôi ganh tị quá, chửi nó một câu:

- Nhận lời thêm vài anh nữa đi, rồi số điện thoại nhà cũng chẳng nhớ nổi đâu, đừng nói gì tới hai anh người yêu chính thức!

Nó cười hi hi, nó là vậy mà, chẳng bao giờ giận ai. Tức quá thì bỏ đi, vài phút sau lại thấy ti toe cười nói, kể về một chàng nào đấy vừa gặp, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Kể cả khi Mimi nhờ tôi chở qua Nguyễn Du làm lại SIM mà đúng dịp tôi bận phỏng vấn xin việc một lúc hai chỗ (trong khi Mimi có vài bạn trai xơ – cua thì tôi lại kiếm vài chỗ làm để xơ – cua), tôi bảo nó chờ tới hôm sau nó cũng chẳng nói gì, chỉ buồn bã ngồi trên giường làm tôi tội nghiệp quá bảo nó lên tôi chở theo luôn. Thế là trong khi tôi “chiến đấu” với ông chủ cửa hàng thời trang, người trực tiếp phỏng vấn tôi, nhằm bảo vệ cơ hội được làm việc ở đó thì Mimi ngồi ngoài phòng chờ, chân đung đưa như ngồi trên xích đu. Lúc tôi bước ra nó tròn mắt nhìn tôi:

- Trời đất, sao mặt Hằng xanh mét vậy?

Tôi kê ngón tay lên miệng, sụyt nó im. Ra tới cổng, tôi cười phá lên:

- Chắc là được rồi Mimi ơi, có may theo may mắn thật đấy!

Nó nhìn tôi như không tin. Tôi lại giải thích:

- Thật đấy, trong đó máy lạnh nhiệt độ thấp quá nên tao không thoải mái lắm nhưng ông chủ tỏ ra là một người khiêm tốn và biết điều, chẳng ngu ngốc mà khoác lác như thằng cha phỏng vấn tao lần trước ở cửa hàng bên kia đâu. Nhưng...

- Nhưng cái gì - Mimi hỏi, đầy lo lắng.

- Nhưng tao phát hiện ra hai người đó là anh em ruột!

- Hả????

- Đúng vậy. Khi mới vào tao đã ngỡ ngợ, sao hai người này có cái miệng hô giống nhau thế! Sau đó tao nhớ lại cửa hàng này đã được ông em khoác lác nhắc tới trong một ngày training tao rồi loại ra. Hắn ta bảo cửa hàng này nằm trong loạt cửa hàng của gia đình hắn, ngoài chỗ này còn có hai cửa hàng của bà chị gái nữa cơ!

- Trời!

Nghĩa là nếu bỏ chỗ này đi xin tiếp thì tao lại có cơ hội gặp người trong gia đình của lão ấy tiếp! Nhưng ông anh của lão cứ xử được lắm, tao không bỏ qua cơ hội này nếu được nhận đâu.

Mimi nghe vậy thì biết vậy, nó không mẫn mà gì lắm đến các việc làm thêm của tôi. Nghe đâu trước đây nó cũng có đi bán hàng cho sinh viên, kẹp tóc và đồ lưu niệm, chung với mấy đứa bạn cùng phòng cũ, nhưng thất bại thảm hại vì cho người này người kia hết! Tệ thật! Nhiều bạn bè thì tốt nhưng thương bạn bè quá thì vậy đó! Từ đó nó bỏ cuộc kinh doanh, và chuyên tâm vào “lĩnh vực khác”

Làm lại SIM xong, kích hoạt trở lại là Mimi gửi ngay một tin nhắn chửi tên trộm một trận. Nó vẫn xài SIM của Mimi trước khi Mimi làm lại SIM nhưng lại không dám trả lời mấy tin nhắn năn nỉ trả lại SIM của Mimi, lại lấy một số khác để trả lời. Thế là Mimi dùng ngay số cũ của mình vừa có lại được gửi tin nhắn nguyên rủa cho tên móc túi. “Đáng đời tên ác ôn. Người ta chỉ có một cái điện thoại để liên lạc với người thân,

bạn bè, vậy mà nữ lấy đi mất!” Tôi cũng thấy tên trộm bị chửi là đáng đời, nhưng cũng thấy tức cười vì gửi tin nhắn chửi một tên ăn trộm thì có ích gì, nó là ăn trộm thì tất nhiên nó biết rằng “xấu xa, tồi tệ, bỉ ổi” là những từ dành cho nó rồi, đâu cần mình phải nhắc!

Mimi vừa bỏ SIM vào điện thoại của tôi, lập tức nhận được điện thoại của mọi người. Ai cũng hỏi chuyện gì đã xảy ra với nó trong mấy ngày qua sao liên lạc hoài không được, và với ai nó cũng mếu máo nhõng nhẽo thấy thương.

Tôi thấy rất thoải mái khi ở bên Mimi, một người luôn có thể làm ta cười đùa vì tính cách vô tư của nó. Nó là người không hề có một chút toan tính nào trong đầu. Mơ ước của nó là học xong để thực hiện những hoạt động bảo vệ môi trường (nó học khoa Môi trường), thực ra chẳng chờ học xong Mimi đã là người hiếm hoi trong nhà trọ nghĩ đến việc giữ sạch môi trường xung quanh. Mơ ước thứ hai là lấy được một người chồng tốt bụng giống như bố nó và có hai đứa con gái thật đáng yêu như búp bê!

Tôi lại nhớ đến những lúc nó vắt óc cố nhớ ra số điện thoại của anh Hiếu. Tôi nhắc đến điều đó và nó cười toe:

- Qua chuyện này biết được mình thực sự yêu người nào nhất. Mi đã nói với anh Hiếu là Mi sẽ không đòi chia tay nữa đâu, hai ngày qua Mi thấy nhớ anh ấy lắm.

Ừ, suy cho cùng thì chẳng ai yêu một lúc nhiều người được đâu. Thích thì có thể. – Tôi lí luận.

Mimi lại mỉm cười. Tôi không hiểu sao lúc nào nó cũng vui vẻ lạc quan thế nhỉ. Mất điện thoại mà chỉ hai ngày sau là cười đùa vui vẻ rồi. Có lẽ nó khác với tôi nhất là ở điều đó. Cứ mỗi lần thất bại là một lần tôi căm ghét bản thân mình, mà tôi thì hoạt động nhiều nên thất bại không ít, có lẽ chính vì điều đó nên tôi già hơn tuổi thật của mình. Cùng lứa với nhau mà Mimi vui vẻ trẻ trung còn tôi lại nghiêm như bà già. Mỗi lần nhìn tôi suy tư, nó lại kéo tôi ra ban công nhìn xuống hiên nhà bên cạnh:

- Nhìn con mèo kia kìa, Hăng trông lạnh lùng hệt như nó đấy! Sao không vui vẻ lên một chút?

Vậy đấy, cứ mỗi lần tôi lao vào công cuộc thực hiện tham vọng của mình và thất bại thì Mimi lại ở bên, cho dù nó không hiểu nổi những điều tôi mong muốn, nó không bao giờ tìm cách dập tắt ngọn lửa trong tôi, nó chỉ hướng ngọn lửa ấy cháy lâu dài trong một tâm hồn lạc quan thôi. Tôi biết ơn nó vì điều đó, và bây giờ khi nó mất diện thoai tôi cho nó giữ diện thoai của tôi vào ban đêm khi hầu hết mọi người không ai liên lạc với tôi nữa, tôi lại sẽ nghe máy reo lên và giọng nó lí lắc với những người bạn của nó, và anh người yêu duy nhất của nó, bây giờ thì nó biết rõ điều đó.

Ngô Thị Hạnh

BUỔI CHIỀU CỦA HỌA MI

Trong căn phòng nhỏ và tĩnh lặng, chỉ còn Họa Mi và cái quạt trần quay tít. Gió, không phải gió từ phía sông, làm mái tóc đen nhánh của Họa Mi chạm vào đôi vai trần. Họa Mi giật mình: “Ô hay, tóc vẫn còn là tóc của mình ư?”.

Họa Mi nhớ cách đây không lâu mình đã quyết định cho anh mái tóc này rồi thì phải. Mi lắc lắc cái đầu, sao giờ nó còn nằm ở đây? Cô đưa tay vuốt tóc và định lại tinh thần. Bàn tay bé nhỏ ấy cảm nhận được độ mềm của tóc. Bất chợt Họa Mi hoảng hốt, đôi tay này lẽ ra phải đang ở nhà để giúp mẹ. Trong cái quán tạp hóa nhỏ bé ấy, đôi tay cô làm lụng không ngớt, nào quét sàn nhà, nào lấy đồ cho khách, nào sắp xếp lại rau quả cho ngay ngắn. Rồi Họa Mi còn phải ghi

lại những món đồ mà mẹ đã bán hết, để ngày mai mẹ đi chợ mua đồ khỏi quên. Đôi tay bé nhỏ ấy còn nấu cơm, nấu canh cho ba mẹ, và hai em. Phải rồi, Họa Mi tiếc nuối kêu lên! Cô đã hứa với cô em út rằng cô sẽ đan cho em cái túi len có hình chú mèo dễ thương ngộ nghĩnh. Cái túi ấy vẫn ở đâu đấy trong không khí vì cô chưa đan. Vậy thì tại sao đôi tay của mình còn ở đây? Họa Mi cảm thấy bất bình với chính mình. Ôi, những lời hứa và sự thật! Mình có còn là mình như mình vẫn nghĩ hay không? Bất chợt Họa Mi lại nghĩ: có lúc nào mình được nghỉ ngơi đâu. Không, đó không phải là lí do, đó là một lời biện hộ. Họa Mi bất chợt nháy xuống đất. Chiếc giường kêu lạnh chanh như nước đá vỡ.

Họa Mi xỏ đôi chân trần nhỏ bé vào đôi dép để dưới giường.

- Bàn chân, sao nó còn ở đây?

Cô thốt lên trong hậm hực. Sao vậy, hôm qua khi điện thoại cho anh, mình đã hứa hôm nay sẽ cùng anh đi dạo kia mà? Trời ơi, chắc là anh giận lắm khi chờ mãi mà không

thấy mình đến. Anh yêu, hãy tha lỗi cho em nếu em có làm anh đợi. Họa Mi cảm thấy hổ thẹn vô cùng. Có lẽ anh đang nhìn đồng hồ.

Nơi hẹn của hai đứa thương là nơi vắng người, đặc biệt là vào những buổi chiều. Ở đây có những chiếc lá ngày đêm reo hát. Tiếng hát du dương, hồn nhiên đến không yêu không được, như tuổi mới lớn vừa biết mộng mơ vậy. Những cô gái ấy, xinh xắn đến không thể không yêu. Họa Mi yêu những âm thanh ấy, thứ âm thanh của hồn nhiên và rộng mở. Thế nhưng, không phải không có lúc thứ âm thanh ấy đã làm cho Họa Mi khó chịu. Những giai điệu lặp lại, điều đáng ghét vô cùng của nghệ thuật. Hai cái áo có thể giống nhau nhưng hai bài hát thì không thể được. Gió ngày hôm qua khác, hôm nay khác, làm sao mà có thể có chuyện những giai điệu giống nhau! Hay là do người trồng cây, hàng ngày họ tưới nước và bón phân cho cây với một lượng bằng nhau. Tầm phào, không thể có sự cân do dọng đếm ở đây! Chẳng lẽ trong tình yêu, cho bao nhiêu thì chỉ được nhận bấy nhiêu, còn mọi sự hơn

thua và ngạc nhiên trên đời này không còn nữa.

Mi cuống cuống thay đồ, có lẽ giờ này anh đang đợi. Máy giờ? Cô lục đồng hồ trong giỏ xách. Bàn tay cô bỗng chạm phải một xấp bản thảo. Sao thế này? Họa Mi bồn chồn nhìn xấp bản thảo: mình đã hẹn ngày mai phải đem thành phẩm đến cơ quan. Sao mình lại chưa nhập dữ liệu nhỉ? Bản thảo chỉ chút những dấu vết gạch xóa. Biết làm sao bây giờ? Và Mi đã quên mất mình đang tìm đồng hồ. Cô ngồi vào bàn và khởi động máy.

Những tiếng lạch cách của bàn phím vang lên. Những tiếng lạch cách của bàn phím – cái âm thanh ấy vọng lên bốn bức tường vuông vắn màu xanh nhạt. Trên tường có treo tranh của Van Gogh. Và Van Gogh nhìn cô mỉm cười. “Cô đang làm gì vậy? Bỏ quên một cuộc hẹn để làm nô lệ cho công việc ư? Trong công việc ấy cô có nhìn thấy niềm vui?” Rồi họa sĩ nghĩ: “ta đã từng làm nô lệ trung thành cho nghệ thuật nhưng cuối cùng ta cũng chẳng làm gì được cho chính ta và Theo. Theo – em trai ta có một đứa con trai

kháu khỉnh và ngộ nghĩnh. Còn con của ta? Những đứa con mang màu vàng chanh mà cả thế giới đã tôn thờ, chúng chẳng làm được gì cho ta khi ta còn sống. Mà con người chỉ có thể được hưởng thụ khi còn thở. Còn khi chết đi rồi, ta không được hưởng thụ gì cả ngoài việc có thể tự hào cho những đứa con của mình đã được chu du khắp thế gian này. Ấu cũng là điều tốt. Nhưng lúc nào ta cũng phải làm lại từ đầu, như một đứa bé bắt đầu với cục đất trong tay vậy. Đôi khi cũng biết mỏi, nhưng lòng hăng say của cậu bé thì có cũ bao giờ. Còn cô gái kia, cô có còn cái lòng hăng say của một cậu bé. Ôi, cô làm việc mà trông cô kinh khiếp quá! Cứ như thể là cô đang dày dọ bản thân cô. Sao, con người không còn nhận thức được rằng mục đích của làm việc là để tìm đến sự rảnh rỗi hay sao? Mà biết làm sao được. Con người vốn dĩ mang nhiều sai lầm. Ta thông cảm cho tất cả và thông cảm cả cho ta. Thôi thì con người cứ chìm đắm trong cái sự tìm kiếm của mình. Dù không tìm thấy gì nhưng cứ đi tìm đã là điều hạnh phúc.”

Van Gogh mỉm cười một cái cười độ lượng khi Họa Mi buông bàn phím. Cô thở dốc và đặt một tay lên ngực mình. Cô biết trái tim mình đang đập mạnh.

- Sao những con chữ lại rời rạc thế này? Nó vô hồn. Mà đã là thứ vô hồn thì không thể nào chịu nổi.

Họa Mi tự vấn lại mình trong một nỗi lo sợ mơ hồ và bứt rứt. Làm sao có thể như thế được? Lúc viết những dòng trên tờ bản thảo này mình đã có rất nhiều cảm xúc. Cô không thể chịu đựng được khi cô biết mình làm việc chỉ là để cho xong chuyện. Con người, không phải là cái máy. Huống hồ đây lại là công việc đem lại niềm vui tinh thần cho con người. Vậy thì sao? Mình là kẻ mình là người.

Họa Mi lại thở dốc một lần nữa. Thế rồi, cô bấm ctrl + A rồi delete.

Họa Mi buông mình xuống cái giường sắt, cái giường lại kêu những tiếng cọt két, kì dị mà nghe như tiếng vông của mẹ. Họa Mi muốn tâm tư mình thành trắng xóa. Trắng

xóa! Họa Mi ước ao. Tâm tư thành trắng xóa
như cát trắng nơi biển không người.

“Đi về phía không người

Phủ định mình

Em muốn

Biển thét gào

Không biết có tên em

Biển hát

Ngàn năm vẫn thế

Có gì mới đâu!”

Họa Mi ước mình quên mình biết hát,
quên mọi gánh nặng và đi về phía không
người. Phía không người Họa Mi miên man
nghĩ. Phía không người.

Bất chợt có tiếng rao nơi vỉa hè réo rắt.
Cái giọng rao ở cái hẻm nhỏ nơi đô thị này
làm lòng Mi đau nhói. Tại sao? Chính cô
cũng không thể nào hiểu nổi. Trong phòng
mọi vật đều lên tiếng. Mọi vật nhìn Họa Mi
chằm chằm như thể dối hờn.

- Các người định bỏ rơi ta ư?

Họa Mi nước mắt đầm đìa thốt lên. Trong cơn nức nở của cô, tiếng rao vẫn réo rắt. Tiếng rao không hề biết có một Họa Mi trên đời. Một Họa Mi đang cô đơn, điểm tựa của cô thì đang lang thang mãi tận nơi nào. Cô không biết. Gương mặt cuống cuống sợ hãi của Họa Mi nhìn chằm chằm vào chính mình trong gương.

- Ai trong gương kia? – Họa Mi thầm hỏi.

Một buổi chiều, không nhận ra mình là ai. Thật là bất hạnh.

Họa Mi khát nước. Bàn tay chạm vào cái bình nước đá đặt ở cuối phòng. Cái bình nước đá ấy hình như cũng không nhận ra cô. Cô không phải là chủ nhân của chiếc bình. Nó đã được anh mua trong một lần hai đứa đi chùa Bà. Lúc trở về, anh định bỏ cho hành lí bớt nặng. Nhưng cô đã không đồng ý với anh. Nó không chỉ là cái bình đựng nước. Nó sẽ là kỉ niệm của mai sau. Nó làm cho người ta nhớ lại những khoảnh khắc tươi vui của cuộc đời. Để làm gì ư? Điều đó chắc ai cũng biết. Thế nên, Họa Mi đã đòi đem nó trong suốt hành trình về nhà.

Hành trình về phía nào? Về nhà có nghĩa là về nơi hạnh phúc. Đây có phải nhà cô? Nơi cô đang ở, một căn hộ được cho thuê. Gầy gò và mỏng manh như một cô gái ốm yếu, không bao giờ dám bước chân ra ngoài. Cô ở đây với một vài người bạn. Buổi chiều họ đi vắng cả. Họ đi vắng cả, càng hay! Nơi đông người chưa hẳn là đã thoát được nỗi cô đơn. Con người vẫn cô đơn, mặc dù làm nhiều hơn ăn và suy nghĩ nhiều hơn ngủ.

Đôi tay Họa Mi run lẩy bẩy, cái nắp bình nước đá rơi xuống đất. Họa Mi lại hốt hoảng vì chính tiếng động do mình tạo ra. Đôi khi, và lần này thì còn vì một âm thanh khác. Vì tiếng giày nện xuống hành lang.

Có tiếng gõ cửa. Cố gắng lắm Họa Mi mới có thể cầm bình nước đá lên. Không biết để ở đâu. Mắt cô đảo dác nhìn quanh. Mi nhìn xuống đôi chân trần của mình. Lạnh, lạnh giữa một buổi chiều mùa hè có nắng. Tiếng gõ cửa lại dồn dập. Tiếng gõ cửa lại vang lên. Mi biết mình không cài chốt. Nếu là các bạn gái của cô thì tự họ sẽ mở cửa để vào. Hoặc thì đã hét âm lên để đánh tiếng là mình về, đôi khi làm thế để cảm thấy

mình được thoải mái hơn khi về nhà. Vậy thì là ai? Ai đang gõ cửa? Mẹ ư? Không! Họa Mi như thảng thốt nhìn vào trong gương. “Mẹ mà thấy mình bất ổn như thế này chắc mẹ buồn lắm!” Mẹ luôn chắc rằng con gái mẹ ngoan và luôn biết giữ gìn sức khỏe. Mi là chị lớn của hai đứa em! Ôi, là chị mà như thế này ư? Xanh xao quá! Vàng vọt quá!

Tiếng gõ cửa lại vang lên, mạnh và dồn dập hơn trước. Không, mình chắc là không phải mẹ! Mẹ không gõ cửa to như thế! À, Họa Mi chợt nhớ ra, mẹ không có thói quen gõ cửa. Mi ở trong phòng của mình, cửa khép hờ thì mẹ đẩy vô, còn cài chốt thì mẹ gọi. Mẹ là người luôn coi những người thân là sở hữu của mình. Với mẹ, không có khái niệm cá nhân. Mẹ sống hết cho người thân và mẹ luôn nghĩ trong nhà ai cũng thế, cũng như mẹ cả. Yêu người thân như mẹ thì mẹ đâu còn biết đến cái riêng của mình.

Vậy thì ai đang gõ cửa. Tiếng vọng ấy vang lên, mạnh bạo, pha thêm phần lo lắng. Là anh! Họa Mi reo lên trong tiềm thức. Cửa mở.

- Em bệnh đấy ư? Cứng, ngoan nào!

Anh ôm Họa Mi vào lòng như để che chở cô. Mi cảm nhận được hơi ấm từ anh lan tỏa và Mi dần dần bình tâm trở lại.

- Em, - giọng anh cất lên như giận hờn, cái giận của người đang yêu, nhẹ như là hơi thở. - Em lại làm việc cố sức đấy ư?

- Em không biết em đang làm gì! Em làm tất cả và cũng không làm gì cả.

- Rồi sẽ ổn thôi! Đừng khóc, khóc sẽ làm em ngộp thở mất. - Anh âu yếm lau nước mắt cho cô. - Anh đã chờ em rất lâu. Nhưng không sao, dù gì thì anh đã ở bên em.

Họa Mi đáp lại cái nhìn của anh bằng một nụ cười nhẹ, và có phần bối rối. Mắt cô đã bắt đầu sáng lên, đẹp lạ thường trong mắt anh. Như chợt nhớ ra điều gì rất hệ trọng. Họa Mi nói:

- Em nhớ ra rồi, em đang khát nước.

Anh mỉm cười - một cái cười độ lượng và cảm thông sâu sắc. Một cốc nước lạnh cho Họa Mi. Cô uống như một người vừa trở về từ sa mạc.

Anh không muốn Họa Mi ra ngoài.

- Em đang yếu và anh muốn em được nghỉ ngơi.

Họa Mi nhất định không đồng ý. Cô muốn được hít thở không khí trong lành ở ngoài trời – nơi gió thổi về từ một nhánh sông.

Họ đến một quán cà phê bên sông Sài Gòn. Chiều, gió tấp vào mặt, âu yếm và giận hờn. Những cây lục bình trôi về phía biển. Biết có đến được với biển hay không? Mà cuộc đời này cần chi điều đó. Chỉ cần biết mình đang trôi cũng đã là hạnh phúc rồi.

Anh kể cho Họa Mi nghe và những sinh hoạt của mình trong một tuần qua. Nào công việc, nào gia đình và cả những dự định trong tương lai anh điều cởi mở với Họa Mi. Anh kể cho Họa Mi về việc một người đồng nghiệp vừa bị đuổi việc vì vấn đề đạo đức. Đạo đức cũng chỉ là do con người đề ra và được số đông chấp nhận lâu ngày. Mà số đông chưa hẳn là đã đúng. Anh ta có tài về chuyên môn và luôn hoàn thành tốt nhiệm vụ mà cơ quan giao phó, nhưng anh ta lại bỏ

một bà vợ làm đại lý vé số để lấy một cô phóng viên còn trẻ và có tài.

Họa Mi lơ lửng nhìn ra phía sông. Anh sợ cô không hiểu ý anh nói nên anh đã phải giải thích lại một lần nữa cho cô hiểu. Tất nhiên là Họa Mi hiểu anh, thế mà cô vẫn lơ đãng thế. Đến lúc anh hỏi về việc cô sống như thế nào trong tuần vừa qua thì cô đã kể cho anh nghe những cảm xúc mà mình đã trải qua. Lại đến lúc cô sợ anh không hiểu mình sau khi cô đã nói với anh một cách hồ hởi và tươi vui. Anh có vẻ hơi ngạc nhiên về những cảm xúc mơ hồ của cô. Họa Mi nhạy cảm hiểu được nên cô thôi không nói nữa. Cả hai im lặng nhìn bèo trôi trên sông. Bèo trôi mỗi lúc một nhanh. Cảm giác mình đang một mình lại trở về với Họa Mi. Trời chiều vẫn còn những mảng mây màu đỏ đang chặn đuổi nhau. Có một nét gì đó thực thực ảo ảo như một bức tranh màu nước.

Họa Mi muốn về. Anh muốn chở cô đi ăn tối nhưng cô không muốn vì thấy chưa đói. Khi chia tay họ hôn nhau. Sự va chạm thịt da đã làm cho họ vui vẻ và tin tưởng trở lại. Nhưng chỉ một lát sau khi rời khỏi nhau,

không hiểu vì sao họ lại cảm thấy một nỗi cô đơn dày đặc.

Một mình lên cầu thang, Họa Mi cảm thấy tức tối. Tại sao họ lại “phân thân” khi ở bên nhau. Mi nghĩ về những vấn đề khác ngoài anh: như công việc, gia đình và quyển sách còn đang đọc dở ở nhà. Còn anh, không biết nghĩ điều gì mà cũng có vẻ rất trầm tư.

Phân thân! Họa Mi nguyên rủa từ ấy. Người ta đã đến lúc không thể cởi mở hết mình và sống hết mình với người khác hay sao?! Ngay cả với người mà mình yêu dấu! Ngay cả thơ mà người ta còn muốn triệt tiêu cảm xúc thì...

Ước gì tâm tư mình trắng xóa, ước gì dù chỉ một lát thôi.

Họa Mi mở cửa phòng. Cô muốn có các bạn gái đã chờ sẵn ở nhà. Nhưng cô lại cảm thấy như thế cũng vô nghĩa. Cô muốn một mình với cái quạt trần xoay tí.

Trong phòng không có ai. Họa Mi rơi xuống chiếc giường kêu cọt kẹt

Ngoài trời, chiều cũng buông mình.

Ngô Thị Hạnh

ĐÁ CUNG CÒN NỎ HOA

- Tao giết mày, đồ khốn! Có đi tù tao cũng giết.

Diễm cay đắng nhớ lại lời mắng nhiếc của mẹ anh. Diễm đã từng nghe biết bao nhiêu lời xỉ vả còn thậm tệ hơn thế, nhưng cô nào có cảm thấy đau đớn gì. Nhưng lúc này, những lời nói ấy thật như những nhát dao cứa vào khuôn cổ còn đang rướm máu của cô. Anh và cô yêu nhau, mẹ anh phản đối kịch liệt. Điều đó thường! Bà đồng ý mới chuyện lạ.

Nhưng phản ứng của bà khi biết chuyện hai đứa sống với nhau mạnh đến nỗi Diễm không ngờ tới. Và không biết từ lúc nào, bà và Diễm trở thành thù địch với nhau. Khi nào có Diễm thì không có bà, còn khi nào có bà thì ngược lại. Nếu tình cờ họ gặp nhau ở đâu đó thì chắc chắn sẽ xảy ra xung đột.

Dần dần, sự xung đột đó trở nên bình thường đến nỗi cô cũng cảm thấy mình bớt đau đớn hơn khi cô bị bà mắng nhiếc hoặc xỉ vả.

Điều mà Diễm cảm thấy nghịch lí là hai người đàn bà cùng yêu thương và chăm sóc một người đàn ông, bằng hai tình cảm khác nhau lại dễ trở thành địch thủ của nhau đến vậy. Dù quá khứ của cô có thế nào, bà cũng thừa hiểu rằng Diễm yêu con trai bà không đòi hỏi, kể cả đám cưới cũng không! Thế mà lúc nào bà cũng choa choả rằng Diễm đã cướp mất con bà khi Quân quyết định sống riêng với Diễm. Nghĩ đến đây, Diễm lại thấy đau nhói trong lòng. Tuy sống với cô nhưng anh lúc nào cũng phải canh cánh một nỗi chọn tình hay chọn mẹ. Anh đã ra sống với Diễm, vậy là coi như anh đã chọn Diễm ư? Điều đó có thể làm cho Diễm sung sướng? Không, mắt anh vẫn cứ thâm quầng, đôi khi anh vẫn cứ gắt gỏng vì một điều không đâu. Diễm biết sự hy sinh của anh nhưng cô vẫn cảm thấy đớn đau mỗi lần mẹ anh xuất hiện. Bà đánh Diễm, chửi rửa Diễm đến thế nào anh cũng không đủ sức để can ngăn. Nhớ

đến trần đòn mà mình phải chịu vì anh, Diễm lại uất ức muốn trào nước mắt. Rồi lại những lời chửi rửa không ngớt. Ước gì mình có thể là một vật vô tri vô giác để không phải nhai di nhai lại những ngôn từ nhiếc mắng của mẹ anh. Những vật vô tri vô giác là của sở hữu mà không phải chọn chủ. Là người như Diễm được yêu nhưng cái giá tình yêu ấy quả cũng đáng để cho người ta phàn nàn. Được hưởng mật ngọt của tình yêu sao phải chịu cay đắng qua nhiều! Có lẽ tình yêu và nỗi đau trên cõi đời này luôn hiện hữu bên nhau. Nó ở bên nhau, nó có trong nhau. Trong lúc niềm vui đang tỏa sáng nơi tổ ấm thì nỗi buồn đang chờ đợi ngoài cánh cửa.

Diễm ngược nhìn trần nhà màu trắng của bệnh viện – nơi những con thạch sùng đang phát ra những tín hiệu riêng biệt. Chúng nhìn Diễm cô đơn với người bệnh mà ngạo nghễ, mà lẫn xả vào nhau như trêu tức cô. Nhìn những con vật mang màu trắng đục của thạch dừa ấy, Diễm lợm giọng khi nhớ đến quãng đời cay đắng trước kia của mình. Là một cô gái của thiên hạ, được hưởng lạc

thú mà đôi khi cái lạc thú ấy lại khiến mình buồn nôn. Ất có gì vui! Hai mươi tư tuổi, cái tuổi mà ở các bạn cô họ mới đang trên bước đường yêu và ngưỡng cửa sự nghiệp thì cô đã trải qua biết bao cay đắng cuộc đời.

Lấy chồng ở tuổi mười bảy, rồi sinh con, rồi ly dị với mối tình đầu. Bươn chải để kiếm sống, để nuôi con, không kiến thức, chỉ có cái đẹp của thể xác và vẻ thâm trầm của người thiếu phụ. Biết bao người đàn ông có tiền, có địa vị đã lui tới chỗ cô, có lẽ chỉ vì cô trẻ. Vì không yêu họ, cô có thể phản bội họ bất cứ lúc nào. Nhưng rồi con cô cũng lớn. Nó đã có thể nhận thức thế nên vì con mà không thể cứ mãi rong chơi. Cô quyết định tái giá với một người Hàn Quốc nhờ một “dịch vụ tuyển người qua ảnh”. Tình yêu chưa kịp tới, ngôn ngữ chưa đồng nhất, cô đã phải sống ở một nơi cô không hề yêu thích. Khí trời lạnh luôn làm cho cô cảm sốt. Cô đòi về Việt Nam thăm gia đình, rồi như một kẻ lừa đảo cô không bao giờ trở lại Hàn Quốc nữa. Với số vốn từ người chồng nước ngoài, cô quyết định dành dụm làm ăn và nuôi con. Nào ngờ cuộc đời khiến

xui cô lại gặp được Quân. Anh là luồng gió mát giữa đêm tối bao la. Anh đã cuốn cô vào cõi tình, nơi mà cô không thể nào cưỡng lại được. Và cũng chính anh đã làm cho khao khát được yêu của cô trở lại với chính mình. Và anh dang cô đơn. Anh cần sự chăm sóc khi anh vừa phải trải qua cơn sóng gió của cuộc tình bị phụ bỏ.

Họ đến với nhau, họ khát nhau trong từng khoảnh khắc. Và họ cố không nhắc đến quá khứ của nhau. Yêu anh tưởng đâu đã tìm được hạnh phúc trọn vẹn cho mình, nào ngờ trắc trở vẫn không buông tha. Trải qua bao nỗi xúc cảm, đã từng gặp bao nhiêu hạng người khác nhau trong xã hội, Diễm cứ ngỡ mình có thể vượt qua dễ dàng sự cản trở của mẹ anh. Nào ngờ, sự cản trở dữ dội ấy đã có lúc khiến cô lung lay, dần vật và đau khổ.

Còn giờ đây, Diễm phải ngồi chăm sóc anh như một đứa trẻ vừa được vớt lên sau khi bị chết hụt. Diễm vừa yêu anh, vừa giận anh một cách cay đắng. Chẳng lẽ anh không còn thương Diễm sao mà anh lại muốn chết đi bỏ lại Diễm với bao trách nhiệm ở đời.

Lẽ ra người uống thuốc xịt kiến phải là Diễm chứ không phải là anh sau trận xô xát lớn của Diễm với mẹ anh. Mẹ anh đã dùng đôi dày nhọn gót của cô mà phang vào người cô không thương sót. Anh cũng có mặt ở đó mà anh cứ đứng trơ trơ như người bị điểm huyết. Anh không hề can ngăn cho Diễm được một lời nào. Đến khi mẹ anh về, Diễm đem điều đó ra trách móc thì anh lại lặng câm. Để đến khi không có Diễm ở nhà, anh từ bỏ quãng đời của mình không thương tiếc.

Sau khi anh qua cơn nguy kịch, Diễm nói:

- Em không thể để anh chết một cách dễ dàng như thế được. Anh phải sống để cùng em đau khổ.

Cứ như thế, Diễm suy nghĩ miên man. Cô nhìn Quân ngủ như một đứa trẻ mà trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc. Hạnh phúc thật lạ, dễ đến và cũng dễ đi đến vô cùng. Bệnh viện im ắng, cô ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

- Trời mưa đẹp thật em à!

- Mưa vừa ẩm ướt vừa lạnh, có gì mà anh bảo là đẹp.

- Mưa đẹp, vì nó làm anh được ở gần em lâu thêm chút nữa.

- Xạo! – Diễm nói rồi âu yếm hôn vào vành tai anh.

Cô dựa vào vai anh, hạnh phúc!

Nhưng rồi, niềm hạnh phúc ấy bất chợt thét lên khi cô nghĩ đến lí do anh thích mưa. Mưa là cái lí để anh có thể nói dối mẹ anh khi về trể. Phải ghen hờn với một người đàn bà khác, mà người đó lại là mẹ anh thì thật là đau khổ. Yêu, ai mà không ích kỉ – khi cứ nghĩ đến việc anh sợ mẹ đến nhường ấy thì cô lại cảm giác như hờn như giận sự hiếu thảo của anh. Anh sợ mẹ anh là vì mẹ anh khó tính hay chỉ vì quá khứ của cô? Diễm bất chợt rung mình. Niềm xúc cảm ấy khiến cô chưa nói được lời nào thì giọng một người phụ nữ lớn tuổi đã chát chúa vang lên.

Diễm đứng chôn chân như một cái cây chôn rễ vào lòng đất sâu thẳm. Đôi guốc của cô đang trên tay người đàn bà đó. Cô sợ hãi nhìn về phía Quân như nhìn về đôi cánh của

chính mình. Nhưng anh đã nhìn vào không khí.

Những giọt nước mắt rơi xuống nền nhà. Giọt mưa hanh hanh tràn vào cơn nắng. Loang lổ một góc trời.

Diễm tỉnh dậy khi bàn tay của Quân chạm vào mình. Bất chợt cô nói trong tiếng nấc:

- Anh, hãy đưa em đến nơi nào mà ở đó những người đàn bà không thích làm khổ nhau.

Quân được xuất viện với hàng tá lời dặn của bác sĩ. Diễm nghe thấu những lời ấy và thực hiện cho anh ăn kiêng một cách kiên trì. Từ khi biết tin anh tự vẫn đến nay, mẹ anh chỉ đến thăm anh có một lần. Bà biết con bà không chết thì bà để luôn cho Diễm chăm sóc anh. Dứa em gái của anh cũng chỉ đến thăm anh được vài ba lần. Lần nào nó cũng có ý lẩn tránh Diễm. Còn đôi khi tình cờ gặp nhau thì cô ta tỏ vẻ khinh khỉnh bằng ánh nhìn nảy lửa hắt về phía Diễm, cứ

như thế chỉ có mình Diễm đã gây lên thực trạng này.

- Anh chưa chết mà họ còn nhìn em như thế, chứ nếu mà anh chết rồi thì họ giết em mất.

- Thế em để cho “họ” giết à?

- Còn lâu, anh sống nên em nhịn họ vì anh. Chứ anh mà chết thì họ đánh em là em đánh lại đó.

- Em nhỏ bé thế làm sao mà... Từ “nhỏ bé” của anh khiến cả hai khựng lại, bất chợt Quân nói – Anh xin lỗi!

Tồn tại ở trên đời này, chọn cách sống mới khó chứ cách chết thì có khó chi! Nghe ba tiếng “anh xin lỗi” đó, Diễm muốn quỳ sụp xuống chân anh vì nỗi mặc cảm trong cô lại trào dâng. Nếu cô không có cái quá khứ ấy thì liệu mẹ anh có chấp nhận?!! Nhưng nếu phải cho cô sống lại thì cô vẫn cứ phải lặp lại cái cuộc sống khốn khó ấy. Diễm kìm nén dòng cảm xúc của mình bằng cách đi xuống bếp chuẩn bị bữa ăn trưa. Cái bếp lạnh tanh vì cả mấy tuần nay cả hai đều ăn

ở bệnh viện. Cô đang làm cho cái bếp ấm nóng lên.

Những ngày kế tiếp đã trở lên nhẹ nhàng hơn. Cô có cảm giác mọi người đã để cô và Quân sống yên thân. Nếu chỉ có hai người yêu nhau trên cõi đời này thì thật là hạnh phúc – Diễm nghĩ thế và bất chợt mỉm cười.

Một buổi sáng, anh nhận được tin mẹ bệnh phải nhập viện. Anh hôn Diễm vội vã rồi đi ngay. Diễm cố dặn với theo anh những thứ phải ăn kiêng. Cô khóc rồi bỏ ra nhà sau. Bất chợt cô nhìn thấy cây sen đá mà hai người mua ở Đà Lạt năm ngoái nay đã trở bông.

MỤC LỤC

Nụ hôn và cái tát	5
Alo, chúng tôi không cần gây mê nữa.....	11
Chật.....	21
Cổ tích không thể thua	28
Đi qua quan họ	32
Và cứ thế tan đi.....	41
Chuồn chuồn cánh xanh	52
Em trai tôi	61
Biết làm sao đây.....	69
Bút xóa.....	81
Mimi mất điện thoại.....	91
Buổi chiều của Hoa Mi	99
Đá cũng còn nở hoa	113